เสพติดหัวใจนายช่างกล้อง

เจียกู่มู่ฮวา 接骨木花
เขียน

กุลสิน
แปล

ทดลองอ่าน

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

@Lilac.Novel

@Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีมิตรรักนักอ่านทุกท่าน นิยาย **เสพติดหัวใจนายช่างกล้อง** ในมือคุณผู้อ่านเล่มนี้ เป็นอีกหนึ่งผลงานจากนักเขียนไต้หวันที่ทาง LILAC ของเราตั้งใจคัดสรรมาฝากกัน เรื่องราวความสัมพันธ์ของ *หลี่เหยา* เด็กหนุ่มที่ถูกพี่สาวบังคับให้มาทำงานเป็นนางแบบในนามของ *Miu* กับช่างภาพหนุ่ม *ถังเหยี่ยน* ผู้เปรียบดั่งไอดอลของหลี่เหยา เพราะแรงดึงดูดและความต้องการบางอย่างทำให้ความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่พัฒนาไปไกลจนเกินจะหยุดยั้ง จากช่างภาพกับนางแบบค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นคนรัก เกริ่นมาขนาดนี้แล้วอย่ามัวรอช้าพลิกหน้าต่อไปเพื่อพบกับความสนุกที่เราเตรียมไว้รอทุกท่านได้เลย

Lilac

ทดลองอ่าน

หลี่เหยา เด็กหนุ่มผู้รักการถ่ายภาพ แต่โดนบังคับให้มาเป็น
'นางแบบ' ในนามของ Miu โดยไม่เต็มใจ
ถังเหยี่ยน ท่านเทพแห่งการถ่ายภาพ ผู้เป็นไอดอลของหลี่เหยา
เจอกันครั้งแรก ความสัมพันธ์ของหลี่เหยาในตัวตนของ Miu
กับถังเหยี่ยนเริ่มต้นไม่ดีนักจนหลี่เหยามีอคติกับถังเหยี่ยน
กระทั่งได้เจอกันอีกครั้งในฐานะครูสอนถ่ายภาพกับลูกศิษย์
ถังเหยี่ยนกลับเฉลยกับหลี่เหยาว่า เขารู้ตัวตนของ Miu ว่าเป็นใคร
และเพราะแรงดึงดูดบางอย่างกลับทำให้
ความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่พัฒนาไปไกลจนเกินจะหยุดยั้ง
จากช่างภาพกับนางแบบค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นคนรัก...

A Love Story About a Handsome
Photographer and a Youth
Who Dressed as a Woman.

บทที่ 1

ภายในห้องแต่งตัวขนาดห้าตารางเมตร หญิงสาวผมสั้นหน้าตาดีสวมกางเกงขายาวยี่ห้อ Prada ยืนอยู่เหนือศีรษะคนงาม ในมือของเจ้าหล่อนถือเครื่องม้วนผมเซรามิกม้วนผมของนางแบบสาวอย่างชำนาญ

ดวงตาเฉลียวฉลาดที่กรีดอายไลเนอร์สีดำเต็มไปด้วยความสนใจ กระทั่งผมช่อสุดท้ายม้วนเสร็จ สิบนิ้วของเธอจัดเส้นผมที่ย้อมสีเบา ๆ ทำออกมาตามแบบที่คิดเอาไว้ จากนั้นก็ฉีดน้ำยาจัดแต่งทรงผมเพื่อให้เซตตัว

"ทรงผม..."

OK

ผมที่ม้วนเป็นลอนไม่ได้ดูยุ่งเหยิง ทว่ากลับเผยด้านที่เซ็กซี่ของหญิงสาวได้อย่างพอดิบพอดี

"แต่งหน้า?"

เธอยืนอยู่ด้านหลังของนางแบบสาว มือข้างหนึ่งค้ำคาง ตั้งใจมองการแต่งหน้าที่ปรากฏในกระจก ทันใดนั้นเธอก็เอื้อมมือไปหยิบแปรงแต่งหน้าที่วางอยู่บนโต๊ะ แตะลงไปที่สีแดงผลท้อ แล้วลงมือปัดไปที่โหนกแก้มทั้งสองข้าง

ระหว่างที่ปัด ผิวที่ขาวราวกับกระเบื้องเคลือบถูกย้อมไปด้วยความมันวาวสีแดงราวกับผลแอปเปิลทันที

"แต่งหน้าก็ OK แล้ว!" ริมฝีปากแดงยกยิ้มอย่างพึงพอใจ

"เสี่ยวหมี่ ลุกขึ้นยืนหมุนตัวให้ดูสักรอบสิ"

ทดลองอ่าน

เธอตบไปบนไหล่ของนางแบบสาว นางแบบที่ถูกเรียกว่าเสี่ยวหมี่ลุกขึ้นยืนอย่างเชื่อฟัง จากนั้นหมุนตัวกับที่หนึ่งรอบ

กระโปรงที่ทำจากผ้าชีฟองพลิ้วไหวไปตามการเคลื่อนไหวของเขา ราวกับนางฟ้าแสนสวยในสวนดอกไม้ที่กำลังร่ายระบำ การแต่งหน้าที่ขับเน้นความเป็นธรรมชาติเผยความนุ่มนวลและน่ารักของหญิงสาวออกมา

ทว่าหลังจากที่หญิงสาวผมสั้นหรี่ดวงตาคมกวาดมองอย่างละเอียดแล้ว กลับส่ายหน้าและสบถออกมาสองคำ "ไม่ดี!"

เธอเก็บสายตากลับมา จากนั้นสั่งผู้ชายที่จัดเสื้อผ้าบนไม้แขวนเสื้อข้างหลังว่า "เสี่ยวฉี นายไปเอาชุดเดรสตรงนั้นมาสิ"

"ทำไมถึงยังไม่โอเคอีกล่ะ พี่เฮ่า" ได้ยินดังนั้น 'เสี่ยวหมี่' หรือก็คือ 'หลี่เหยา' สีหน้าพลันหมองลง เขายังไม่ได้กินอาหารเช้าก็ต้องมาแต่งหน้าทำผมที่นี่ จนเกือบจะหนึ่งชั่วโมงแล้ว ขนตายาวตกลงมาปกคลุมดวงตาหมองเศร้าคู่นั้น จะบอกว่าในใจรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรมก็ว่าได้

"หัวข้อของวันนี้คือเซ็กซี่อย่างมีคลาส ผ้าชีฟองดูโรแมนติกมากเกินไป" หลี่เหยากระตุกมุมปาก เขาไม่สนใจหรอกว่าหัวข้อของวันนี้คืออะไร แค่อยากถ่ายให้มันเสร็จ ๆ หลังจากที่เสร็จ จะได้พาคนรักตัวน้อยของเขาไปเพลิดเพลินกับวันหยุดที่แสนงดงามเสียที

"เอาชุดไหนเหรอ พี่เฮ่า" เวลานี้เอง เสี่ยวฉีก็เอาเสื้อผ้าเข้ามา ทว่าบนแขนกลับพาดเสื้อผ้าไว้สองชุด ตัวแรกเป็นชุดเดรสลูกไม้สีแดง ส่วนอีกชุดเป็นวัสดุหนังให้เธอเลือก

หลี่เฮ่าหยิบเดรสผ้าลูกไม้ชุดนั้นขึ้นมาวางพาดไว้บนพนักเก้าอี้ จากนั้นก็ดึงซิปชุดเดรสของหลี่เหยาลงมาตรง ๆ

"ถอดออก"

"ตรงนี้น่ะเหรอ"

ดวงตาหงส์[1] ของหลี่เฮ่าปรากฏคำว่า 'จะทำไม!' แล้วทันใดนั้นก็เอื้อมมือไปทางเขา อย่างไรก็ตามเขาถอยหลังอย่างรวดเร็ว หลบได้สำเร็จ

---

[1] ดวงตาหงส์ เป็นลักษณะของผู้ที่มีหางตาเชิดขึ้น ถือว่ามีความสง่างาม

"นายจะอายอะไรอีก เป็นผู้ชายหรือเปล่า รีบมาให้ฉันถอดเร็ว ๆ เลย!"

"เป็นผู้ชายก็ใช่ว่าจะถอดให้คนอื่นดูได้" แยกเขี้ยวพูดย้อนหนึ่งประโยค สองมือของหลี่เหยาจับเสื้อผ้าแน่นไม่ยอมปล่อย

หลี่เฮ่าไม่สนใจเขา โบกมือให้เสี่ยวฉีออกไปข้างนอก "นายไปดูซิว่าช่างภาพมาถึงแล้วหรือยัง"

เมื่อเห็นว่าเสี่ยวฉีเดินออกไปจากห้องแต่งตัวแล้ว หลี่เหยาก็รีบเดินไปล็อกประตู หามุมหนึ่งแล้วหันหลังให้หลี่เฮ่า ถอดชุดเดรสออกจนเหลือแต่กางเกงชั้นใน จากนั้นก็เอื้อมมือไปหยิบชุดเดรสที่วางพาดอยู่บนพนักเก้าอี้ขึ้นมา

"พี่เฮ่า ชุดนี้มันเล็กเกินไปแล้ว ไซซ์ S ผมใส่ไม่ได้หรอก" จ้องมองตัวอักษรภาษาอังกฤษบนแท็กเสื้อผ้าพร้อมกับบ่นพึมพำ

เป็นดังคาด พอสวมลงไป ชุดเดรสติดอยู่ตรงสะโพกของเขาพอดี หากดึงดันที่จะใส่ต่อ อาจจะต้องจ่ายเงินชดใช้เสื้อผ้าชุดนี้เป็นแน่

"งั้นเหรอ"

หลี่เฮ่าเดินมาข้างหลังของเขามองดูท่าทางที่น่าสังเวชนี้ จากนั้นก็สบถออกมาคำหนึ่งเบา ๆ แต่กลับไม่มีความคิดที่จะล้มเลิก ดวงตากลมกวาดมองไม่หยุด ลองหาวิธีแก้ไข ทันใดนั้นเธอก็ตะโกนสั่งเสียงดังว่า "เกร็งท้องกลั้นหายใจซะ!"

หลี่เหยาเดิมทีฟังไม่ชัดว่าเธอพูดอะไร ก้นของเขาก็ถูกตีเข้าอย่างแรงโดยไม่มีการเตือนล่วงหน้า ดอกเบญจมาศดอกเล็กหดลงอย่างรวดเร็ว ริมฝีปากนุ่มที่เคลือบด้วยลิปกลอสหลุดเสียงกรีดร้องราวกับหมูถูกเชือดออกมา "โอ๊ย!"

"นายดูสิ แบบนี้ไม่ใช่ว่าใส่ได้แล้วเหรอ" ไม่มองใบหน้าที่บิดเบี้ยวเจ็บปวดของอีกคน หลี่เฮ่ายิ้มอย่างได้ใจ

เอว...เอวของเขาใกล้จะหักแล้ว

"โอ๊ย..." เขาตัวสั่นพิงเก้าอี้ หลี่เฮ่าดึงซิปของชุดเดรสขึ้น ขณะนั้นหลี่เหยารู้สึกเหมือนกับว่าตนเองเป็นไส้กรอกที่เพิ่งทำเสร็จใหม่ ๆ อวัยวะภายในทั้งหมดใกล้จะถูกบีบรวมเข้าด้วยกัน

"พี่เฮ่า ผมใกล้จะหายใจไม่ออกแล้ว..."

"งั้นก็กลั้นหายใจสิ เป็น Model มาตั้งนาน ยังอดทนไม่ได้อีก" หลี่เฮ่า

ทดลองอ่าน

ตบลงบนมือของเขาที่อยู่ไม่นิ่งเพราะมัวแต่จะดึงซิปลง

"ก็มันทรมานมากจริง ๆ นี่"

ทั้งใบหน้าของเขาบิดเบี้ยว รู้สึกยังไม่ชินกับการแต่งกายร้อนแรงเช่นนี้ เขาค้อมเอวลง สองขาโก่งเป็นรูปตัวอักษรเลขแปด (八) ยืนอยู่ด้วยความรู้สึกอึดอัดไม่สบอารมณ์

"กระโปรงสั้นขนาดนี้ จะไม่โป๊เหรอพี่" เขาพูดขึ้นอย่างกังวล สองมือของหลี่เหยาลอบดึงกระโปรงลงมาอีกครั้งเพื่อปิดน่อง ทว่าด้านบนกลับเผยสีเนื้อของ Nu Bra[2] และเทปกาวขนาดใหญ่ทันที

"ให้ตายสิ! ไม่ง่ายเลยกว่าฉันจะช่วยยัดหน้าอกคัป B ให้นายได้ ขืนขยับตัวอีกครั้ง รอดูได้เลยว่าฉันจะค่อย ๆ ถลกหนังของนายออกมาสักหนึ่งชั้น" หลี่เฮ่าเข้ามาช่วยจัดหน้าอกให้เขาอย่างโมโห พร้อมกับชี้จมูกเตือนเขา "อย่าลืมนะว่า ตอนนี้นายเป็นผู้หญิง ผู้หญิงก็ต้องมีท่าทางของผู้หญิง ถ้าตรงนั้นโป๊ออกมา เงินเดือนของเดือนนี้ก็อย่าหวังว่าจะได้"

"ไหงงั้นล่ะ!" ไม่สนใจดวงตาที่เบิกโตของอีกคน หลี่เฮ่าจัดผมของเขาพร้อมกับพูดว่า "คิดว่าฉันพูดโกหกหรือไง เงินพวกนั้นช่วยให้ฉันซื้อกระเป๋าแบรนด์เนมคอลเล็กชันใหม่ได้เลยนะ"

"ใช้แรงงานเด็กผิดกฎหมายนะพี่" หลี่เหยาพูดขึ้นด้วยสีหน้าเย้ยหยัน

"ฉันรู้ แต่ถ้าโอตาคุพวกนั้นรู้ว่าเทพธิดาของพวกเขาเป็นผู้ชาย ต้องมีคนเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้อีกต่อไปแน่นอน"

"นี่ไม่ใช่เป็นเพราะว่าพี่ใช้ชื่อในวงการของผมเปิดกรุ๊ปแฟนคลับอะไรนั่นโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไง!" เมื่อเผชิญหน้ากับใบหน้าของหลี่เฮ่าที่ไม่สำนึกผิดและเยาะเย้ยแล้ว หลี่เหยากัดฟันกรอดอย่างโมโห

"ถึงยังไงสุดท้ายคนที่ต้องทุกข์ทรมานก็ไม่ใช่ฉัน"

หลี่เฮ่ามองใบหน้าของเขาอย่างกวน ๆ อีกครั้ง หลี่เหยาลอบกำหมัดแน่นแทบจะทนไม่ไหว อยากพุ่งเข้าไปเอาชนะอีกฝ่ายให้ได้

ทว่าเมื่อคิดถี่ถ้วนแล้ว ถึงจะถูกบังคับให้แต่งตัวเป็นผู้หญิง ก็ไม่ได้ทำไป

---

[2] Nu Bra คือยี่ห้อของผลิตภัณฑ์ซิลิโคนเสริมหน้าอก

เสียเปล่า ในเมื่อเป็นการทำข้อตกลงกันแบบหนึ่ง และการต่อสู้กับนางมารหลี่เฮ่า จอมมารผู้มีประสบการณ์ทำงานโชกโชนเช่นนี้ ตลอดมาเขาก็ทำได้เพียงยอมรับกับความพ่ายแพ้เท่านั้น

"รู้แล้ว..." เดือนนี้เขาพยายามรับงานเยอะมาก หากนำเงินเดือนทั้งหมดซึ่งเป็นค่าเหนื่อยมารวมกัน ก็นับว่าเป็นจำนวนตัวเลขที่น่าประทับใจไม่น้อย

ตอนนี้เหลืออีกแค่นิดเดียวเท่านั้น ก็จะมีเงินพอซื้อกล้อง Canon 80D ที่ใฝ่ฝันถึงได้ ถ้าพี่เฮ่าไม่ให้เงินเดือนเขา เขาก็คงต้องกลับไปชื่นชมอยู่ที่ตู้กระจกร้านนั้นอีกครั้งและจับจ้องอยู่เป็นวัน ๆ อีกแน่

เพื่อกล้องดีเอสแอลอาร์[3] ตัวนั้น เพื่อขยับเข้าใกล้ความฝันของเขาอีกก้าว ต้องอดทน...และอดทนเท่านั้น เขาสูดลมหายใจเข้า หายใจออก หายใจเข้า หายใจออก จากนั้นฝืนดึงมุมปากเผยรอยยิ้มมีเสน่ห์ให้กับปีศาจสาว

"ดีมาก วันนี้ต้องเป็นวันที่สมบูรณ์แบบมากแน่นอน รีบไปที่สตูดิโอกันเถอะ" หลี่เฮ่าตบไปที่ไหล่ของเขา แล้วหยิบสมุดบันทึกที่วางอยู่บนโต๊ะเดินออกไปจากห้องแต่งตัวอย่างสง่างาม

หลี่เหยารู้สึกไม่ดี เดินตามอยู่ข้างหลังทำหน้าบูดบึ้งใส่เธอ แต่เมื่อเห็นฝีเท้าของเธอหยุดชะงัก ร่างกายก็เหยียดตัวตรงขึ้นทันควัน ไม่กล้าก่อเรื่องอีก ยอมรับชะตากรรมแล้วเดินไปยังทิศทางของสตูดิโอ

จากที่กล่าวมาข้างต้นก็คือหลี่เหยาซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยรูปร่างผอมบางคนหนึ่ง ถูกบังคับให้มาเป็นนางแบบ การแสดงเหมือนวันนี้ก็ทำมาแล้วสามครั้งในหนึ่งเดือน เขาจึงขนานนามอีกฝ่ายว่า 'ปีศาจสาวที่บังคับน้องชายให้ขายเรือนร่าง'

ขอแนะนำตัวเองกับทุกคนก่อน...เขาชื่อว่าหลี่เหยา 'Miu' เป็นชื่อในวงการของเขา ส่วนเสี่ยวหมี่เป็นชื่อเล่นที่คนในครอบครัวเรียกเขา

คนที่เขาเรียกว่าพี่เฮ่า ก็คือพี่สาวแท้ ๆ ของเขา

---

[3] กล้องดีเอสแอลอาร์ หมายถึง กล้องสะท้อนภาพเลนส์เดี่ยวระบบดิจิทัล (Digital single-lens reflex camera) มีลักษณะเหมือนกล้องที่ใช้ฟิล์ม เพียงแต่ใช้เซนเซอร์ในการรับภาพแทนฟิล์ม

เขาเกิดมาในครอบครัวสามัญธรรมดา แม่ซึ่งเป็นโรคหัวใจตั้งแต่เกิด เสียชีวิตตอนที่คลอดเขา ดังนั้นสมาชิกภายในบ้านจึงเหลือแค่เขา พ่อ และพี่สาว สามคนพึ่งพาอาศัยกัน

ตามหลักแล้ว เขาขาดความรักของมารดาตั้งแต่เด็ก เขาก็ควรพึ่งพาและเคารพรักพี่สาวที่โตกว่าเขาสิบสองปีถึงจะถูก แต่เพราะประโยค 'พี่สาวคนโตก็เหมือนแม่' นั้นกลับทำให้เขาไม่ต่างกับตกนรกทั้งเป็น

หลี่เฮ่ามีความเป็นผู้ใหญ่และรู้ความตั้งแต่เด็ก เธอช่วยพ่อแบ่งเบาภาระงานในบ้าน ทั้งยังออกไปทำงานเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อจุนเจือครอบครัว

แต่พี่สาวของเขาคนนี้ ในหัวใจของหลี่เหยารู้สึกว่า ตลอดชั่วชีวิตนี้เธอไม่มีทางจะเป็นแม่แท้ ๆ ได้แน่

เหตุผลหลัก ๆ ก็คือนิสัยของเธอแข็งกระด้างเกินไป ตั้งแต่ที่หลี่เหยาจำความได้ เขาต้องเชื่อฟังคำสั่งของเธอมาตลอดทั้งชีวิต

และปัจจัยที่ทำให้เขาไม่กล้าต่อต้าน ก็เป็นเพราะว่าพ่อมักทิ้งพี่สาวให้ดูแลเขา ทำให้เธอต้องสูญเสียรักแรกที่คบหากันมาถึงสองปี

เพราะความรู้สึกติดค้างนั้น ดังนั้นเรื่องที่เธอสั่ง เขามักจะคิดเสมอว่าเป็นคำสั่งของกษัตริย์ ไม่ว่าฝนตกฟ้าร้อง หรือเป็นวันที่อากาศร้อนจัดอุณหภูมิสูงถึงสามสิบเจ็ดองศาเซลเซียส หรือจะเป็นตอนที่ปลดหนักปลดเบาในห้องน้ำ หรือตอนกลางดึกที่เขากำลังนอนหลับฝันหวานว่าได้จูบไอดอลสาวที่เขาชื่นชอบ ขอเพียงเธอสั่ง เขาก็จะมีความคิดของ Fedex[4]

'ทำตามคำสั่งทันที'

สรุปก็คือ หลี่เฮ่าก็เป็นเหมือนจักรพรรดินีอู่เจ๋อเทียน[5] ในสายตาของเขา ส่วนเขาก็เป็นข้ารับใช้ที่คอยติดตามเธอตลอดเวลา

อาชีพของหลี่เฮ่าคือบรรณาธิการสายแฟชั่นของนิตยสารสำหรับผู้หญิง 'Beauty Fashion' ส่วนหลี่เหยาอาชีพหลักคือนักศึกษามหาวิทยาลัย อาชีพรองคือนางแบบ ที่จับพลัดจับผลูก้าวเข้าสู่วงการนางแบบนี้ได้ หลัก ๆ แล้วก็เป็น

---

[4] Fedex หรือเฟดเอกซ์ คือบริษัทขนส่งสินค้าสัญชาติอเมริกัน

[5] อู่เจ๋อเทียน หรือบูเช็กเทียน จักรพรรดินีพระองค์เดียวในประวัติศาสตร์จีน

ฝีมือของหลี่เฮ่า

แต่ตอนนี้เขาขอประกาศก่อนสองสามเรื่อง

ข้อแรก อาชีพนางแบบไม่ได้เกิดจากความสมัครใจของเขา

ข้อสอง เขาไม่ใช่ผู้ชายที่ชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิงแล้วก็ไม่ได้ชอบแต่งหน้าทาปาก

และข้อสุดท้าย เขาเป็นผู้ชาย 'จริงแท้' แน่นอน!

เขายังจำความหลงผิดในตอนนั้นได้ดี วันนั้นเป็นบ่ายวันศุกร์ที่แสนสดใส เขาไม่มีคาบเรียน กำลังขี่รถมอเตอร์ไซค์ไฟฟ้าไปซื้อฟิล์มที่รุ่นพี่สั่งให้ไปซื้อที่ร้านขายอุปกรณ์ถ่ายภาพ

ตอนที่เขากำลังฮัมเพลงของประธานโจว[6] พลางเพลิดเพลินกับทิวทัศน์ตามทางที่ลงเนินจากมหาวิทยาลัยไปยังตัวเมืองนั้น เพิ่งลงจากทางเขามาถึงทางคู่ขนานได้ไม่นาน หูก็ได้ยิน 'บทเพลงซิมโฟนีแห่งโชคชะตา' ของเบโธเฟนดังขึ้น ทำให้เขาต้องเบรกรถตรงถนนใหญ่กะทันหัน

นี่เป็นเสียงริงโทนที่เขาตั้งขึ้นเป็นพิเศษของพี่เฮ่า บ่งบอกว่าเธอเป็นคนที่มีอำนาจควบคุมโชคชะตาของเขา

โชคดีที่ตอนนั้นบนถนนมีรถไม่มาก ไม่อย่างนั้นเขาคงจะต้องประสบอุบัติเหตุทางถนนครั้งใหญ่แน่นอน

ทุกครั้งแค่เขาได้ยินเสียงบทเพลงนี้ ทั่วทั้งร่างของหลี่เหยาก็จะแข็งเกร็งโดยไม่รู้ตัว อารมณ์เปลี่ยนเป็นดิ่งลงอย่างรุนแรง เพราะจะต้องมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นแน่

เมื่อสังเกตเห็นว่าเสียงริงโทนใกล้จะเล่นจนจบเพลงแล้ว เขาตัวสั่นรับโทรศัพท์ "ฮัลโหล..."

"ตอนนี้นายรีบไปที่ห้องฉัน แล้วเอาสมุดบันทึกที่วางอยู่บนโต๊ะมาให้ฉันที่ออฟฟิศที"

หลังเสียงของผู้หญิงที่ดุร้ายดังขึ้น เขายังไม่ทันได้ตอบกลับ โทรศัพท์

---

[6] ประธานโจว หรือโจวต่ง เป็นฉายาของนักร้องชาวไต้หวันที่มีชื่อเสียง โจวเจี๋ยหลุน หรืออีกชื่อที่คนทั่วไปรู้จักคือ Jay Chou

ก็ตัดสายเสียแล้ว

หลี่เหยาถอนหายใจ จากนั้นกดเข้าไปที่หน้ารายชื่อของโทรศัพท์แล้วโทร.ออก

"รุ่นพี่ ผมต้องขอโทษด้วย วันนี้ผมก็มีธุระด่วนไม่สามารถเข้าไปที่ชมรมได้ เอาฟิล์มไปให้ครั้งหน้าได้หรือเปล่า"

"อะไรนะ!"

เสียงตะโกนดังขึ้น หลี่เหยารีบเอาโทรศัพท์ออกห่างหูพร้อมกับขมวดคิ้ว

"ฉันจะใช้ฟิล์มวันนี้ ครั้งหน้านายจะเอามาทำผีอะไร!"

"พี่สั่งให้อาเต๋อไปซื้อให้ก่อนสิ"

"ได้...ฉันจะให้อาเต๋อไปซื้อ แต่ครั้งหน้าฉันจะต้องเห็นนายที่ชมรมนะ!"

"อืม...รู้แล้วครับ"

เมื่อเทียบกับการถูกรุ่นพี่ดุด่าหรือรังแกแล้ว หลี่เหยายังรู้สึกว่าพี่เฮ่าน่ากลัวกว่า มีหลายครั้งที่มักถูกเธอใช้รองเท้าส้นสูงเตะน่องจนเขียวช้ำ จึงทำให้เขาไม่กล้าขัดขืน

หลังจัดการเรื่องของชมรมเสร็จ เขาก็รีบเปลี่ยนทิศทางของรถมอเตอร์ไซค์ไฟฟ้าใช้ความเร็วเจ็ดสิบขับตรงไปที่บ้านทันที

สิบห้านาทีให้หลัง หลี่เหยาก็นำสมุดบันทึกของพี่สาวมาที่สำนักพิมพ์ซึ่งตั้งอยู่ในเขตอู้ฟู่ที่สุดของเมือง

"แม่มันสิ! ยัยผู้หญิงกลิ่นน้ำนมยังไม่จาง[7] นั่นกล้าดียังไงถึงไม่มา เธอคิดว่าเธออายุเท่าไหร่กันเชียว ฉันละเกลียดศิลปินอายุน้อยที่หวังดังหวังมีชื่อเสียงพวกนี้จริง ๆ"

ยังไม่ทันได้เข้าไปในออฟฟิศ หลี่เหยาที่อยู่บนทางเดินก็ได้ยินเสียงตะคอกของหลี่เฮ่า คาดว่าคงจะเป็นอาเหมยที่โดนอีกแล้ว

อาเหมยเป็นลูกน้องและผู้ช่วยของหลี่เฮ่า มีหน้าที่ติดต่อโมเดลลิ่งที่เกี่ยวข้อง จัดหานางแบบ ศิลปิน สตูดิโอ และเชิญช่างภาพ งานจิปาถะ

---

[7] กลิ่นน้ำนมยังไม่จาง เป็นสำนวนจีนในเชิงดูถูกเหยียดหยาม อุปมาถึงคนคนนั้นโง่เขลาและไร้เดียงสาเหมือนเด็กที่ยังไม่หย่านม

ทุกสิ่งอย่าง ล้วนเป็นหน้าที่ของเธอทั้งหมด

เงินน้อย งานเยอะ คนแยะ ทำงานหามรุ่งหามค่ำ แต่กลับไม่มีผลต่อตำแหน่งงานเลยสักนิด

เพียงแต่เมื่อคิดถึงปีนั้นที่หลี่เฮ่าเองก็อดทนแบบนี้แล้ว อาเหมยจึงยึดเอาอีกฝ่ายเป็นแบบอย่าง ร่วมมือและอุทิศตัวทำงานนี้โดยไม่มีเงื่อนไข

หลังสมองประมวลระดับความโกรธของพี่สาว หลี่เหยาก็ย่องเข้าไปในออฟฟิศเงียบ ๆ เอาสมุดบันทึกวางลงบนโต๊ะของเธอ ด้วยกลัวว่าจะไม่ทันระวังโดนหางของพายุกวาดเข้าให้ แล้วเขย่งปลายเท้าเดินออกไปอย่างช้า ๆ

"ตอนนี้เหลือไม่ถึงสิบห้านาทีก็จะถ่ายแล้ว ขาดแค่เพียงนางแบบที่สำคัญที่สุด ทำไมเธอถึงยังติดต่อโมเดลลิ่งไม่ได้อีก ไม่รู้หรือไงว่าการถ่ายแบบวันนี้สำคัญขนาดไหน"

"ฉัน..."

"ฉันจะคอยดูว่าเธอจะหานางแบบมาแทนได้ยังไง"

อาเหมยที่ยืนอยู่ข้างหน้าหลี่เฮ่าราวกับกระต่ายตัวน้อยที่ถูกสัตว์ร้ายบีบบังคับให้จนมุม หดตัวลงอย่างหวาด ๆ ดวงตาแดงระเรื่อ

หลี่เหยารู้สึกปวดใจกับสถานการณ์ของอาเหมย ถึงยังไงพฤติกรรมของศิลปินก็ไม่ใช่สิ่งที่เธอสามารถควบคุมได้ เมื่อกี้ก่อนออกมา เขาแอบดูสมุดบันทึกของพี่สาวมาบ้างแล้ว จึงรู้เนื้อหาการถ่ายงานวันนี้คร่าว ๆ

แน่นอนว่า...พี่ต้องการให้อาเหมยหาคนที่เหมือนเน็ตไอดอลสุดฮ็อตลู่ลู่ภายในสิบห้านาที แต่การจะหานางแบบที่มีใบหน้าไร้เดียงสาและออร่าเปล่งประกายแบบนั้นมันยากมากจริง ๆ

ตอนที่หลี่เหยากำลังภาวนาในใจให้เธอซึ่งกำลังถูกเชือดนั้น อยู่ดี ๆ ก็มีไอเย็นขุมหนึ่งปะทะเข้ามาที่ร่างกาย ทำให้รูขุมขนทั่วร่างของเขาพร้อมใจกันลุกชันขึ้น

วินาทีต่อมา เขาเหลือบมองที่มาของสายตาอย่างหวาดหวั่นและพูดว่า "พี่เฮ่า ของที่พี่ต้องการวางอยู่ข้างใน ถ้าไม่มีอะไรจะสั่งแล้วผมกลับก่อนนะ..."

เขายกมือขึ้นชี้ไปยังสมุดบันทึกที่วางอยู่ตรงขอบโต๊ะ ยิ้มอย่างอึดอัดคิดจะออกไป

“เสี่ยวหมี่ เดี๋ยวก่อน”

“หา!”

ทันใดนั้นหลี่เฮ่าก็ดึงคอเสื้อด้านหลังของเขา จนแทบทำให้เขาหายใจไม่ออก

หลังจากโบกมือจนหลี่เฮ่ายอมปล่อยแล้ว หลี่เหยาก็รีบสูดเอาอากาศบริสุทธิ์เข้าไปหลายครั้ง ก่อนจะเค้นเสียงถามออกมาว่า “มี มีอะไรให้ผมทำเหรอ”

ดวงตาที่ราวกับแมวเจ้าเล่ห์ของหลี่เฮ่าจ้องมองน้องชายสุดที่รักตรงหน้า

หลังจากกวาดตามองดูเขาจากบนลงล่างอย่างละเอียดรอบหนึ่งแล้ว ทันใดนั้นเธอก็ประกบมือเข้าด้วยกัน เปลี่ยนท่าทีที่มักมั่นใจและหยิ่งยโสกับเขา พูดกระซิบเสียงเบาว่า “เสี่ยวหมี่ นายช่วยพี่สักเรื่องหนึ่งได้ไหม”

“เอ่อ...”

ช่วยเหรอ...

หลี่เหยาอยากตอบกลับไปมากว่า ‘กินขี้เหอะพี่’

แต่เขารู้ หลังช่วงเวลาสะใจจากคำพูด สิ่งที่รอเขาอยู่นั้นแน่นอนว่าเป็นผลลัพธ์ที่น่ากลัวอย่างมาก จึงทำได้เพียงฝืนพยักหน้าเท่านั้น เมื่อเห็นน้องชายตอบตกลง หลี่เฮ่าก็ใช้น้ำเสียงอ่อนโยนที่ทำให้คนรู้สึกเย็นยะเยือกพูดว่า “เมื่อกี้นายคงได้ยินแล้วว่าพี่กำลังพบเจอกับเรื่องยุ่งยาก นายเองก็เป็นคนดี ช่วยพี่อีกสักเรื่องสิ เดี๋ยวทำหน้าที่นางแบบของวันนี้ให้หน่อยได้ไหม”

หลี่เหยากะพริบตาไม่ตอบโต้ชั่วขณะ

หลังจากที่ความคิดเชื่อมต่อกับเส้นประสาทในสมองแล้ว เขาก็สะดุ้งโหยง “อะ อะไรนะ!”

จะให้เขาเป็นนางแบบงั้นเหรอ คำขอร้องนี้น่าตกใจจนทำให้วิญญาณของเขาใกล้จะหลุดออกมา

“เฮ้ย ไม่ ไม่ ไม่ แต่ผมเป็นผู้ชายนะ” สาวเท้าถอยหลังอย่างรวดเร็ว สองมือของเขาออกแรงบีบหน้าอกที่แบนเรียบของตนเอง หวังอย่างยิ่งว่าพี่สาวจะล้มเลิกความคิดนี้

“นายคิดว่าฉันไม่รู้ข้อนี้เหรอ” ทันใดนั้นหลี่เฮ่าก็เปลี่ยนกลับมาเป็นใบหน้าของแม่เลี้ยงใจร้ายดังเดิม ดวงตาหรี่ลงอย่างน่ากลัว “ถึงยังไงนายก็รับปากฉัน

ทดลองอ่าน

แล้ว ส่วนเรื่องที่จะเปลี่ยนนายเป็นผู้หญิงอย่างไรนั้น นายไม่ต้องเป็นห่วง ฉันลงสนามด้วยตัวเอง ผลลัพธ์ต้องออกมาดีแน่นอน!”

อะไรคือผลลัพธ์ต้องออกมาดี

เขาไม่ใช่สินค้านะ

“พี่เฮ่า!”

หลี่เหยายังคิดจะขอร้อง ทว่าหลี่เฮ่ากลับออกคำสั่งทันที “เร็ว! อาเหมย เธอรีบไปเอาชุดในห้องแต่งตัวสองเข้ามา ฉันจะช่วยแต่งหน้าให้เสี่ยวหมี่ก่อน อีกห้านาทีเตรียมตัวไปที่สตูดิโอ”

บรรยากาศราวกับอยู่ในสนามรบก็ไม่ปาน

ตอนที่เห็นหลี่เฮ่าหยิบรองพื้นออกมาจากกระเป๋าเครื่องสำอางและบีบออกเตรียมทาลงไปบนหน้าของเขา หลี่เหยาก็รีบเบี่ยงหน้าหลบ ตะโกนเสียงดังว่า “พี่!”

“นายน่ะหุบปากไปเลย!”

หลี่เฮ่าจับคางของเขาเอาไว้ แล้วทาแป้งสีจันทร์นวลหยาบ ๆ หนึ่งชั้นปกคลุมผิวที่บอบบางกว่าผู้ชายทั่วไปในทันที ใบหน้ารูปไข่ที่งดงามพลันนุ่มนวลขึ้น

สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับชื่อเสียง หลี่เฮ่าจะไม่ยอมให้ศิลปินที่ไม่รู้ความพังการถ่ายภาพในวันนี้เป็นอันขาด

การลากน้องชายมาแทนที่ก็ไม่ใช่สิ่งที่ทำโดยไร้แบบแผน หลี่เหยาเป็นคนที่เธอเลี้ยงมาตั้งแต่เด็กจนโต เธอรู้จุดอ่อนและจุดแข็งของเขาทั้งหมด ตัดสินจากการที่เธอได้สัมผัสกับวงการแฟชั่นมาหลายปี ทั้งผิวและหน้าตา หลี่เหยาเหมาะสมจะเปล่งประกายบนหน้าจอมากที่สุด หากการถ่ายภาพเปิดตัววันนี้ประสบความสำเร็จ อนาคตข้างหน้าจะต้องสดใสแน่นอน

หลังจากปล่อยให้พี่สาวถู ๆ ทา ๆ ใบหน้าของตนเอง และสวมวิกผมเปลี่ยนจากชายหนุ่มเป็นหญิงสาวแล้ว หลี่เหยาก็อยากตะโกนออกมาดัง ๆ ว่าตอนนี้เขายังมีศักดิ์ศรีความเป็นคนอยู่ไหม!

ถึงอย่างนั้น เขากลับไม่ขัดขืน ทำเพียงมองเรื่องตลกที่ประดังเข้ามาหาตัวเอง

เช่นนี้เขาจึงถูกบีบบังคับลากเข้าไปถ่ายรูปที่สตูดิโอ โดยบอกว่าเป็นการ

ถ่ายภาพโปรโมตนางแบบคนใหม่

หลี่เหยามีส่วนสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองเซนติเมตรนับว่าค่อนข้างเตี้ยในหมู่ผู้ชาย แต่หากอยู่ในฐานะผู้หญิง ส่วนสูงนี้กลับทำให้คนรู้สึกอิจฉา

ดวงตากลมโตเปล่งประกายคู่นั้น บวกกับใบหน้าสวยที่สง่างามยิ่งกว่าผู้หญิง รูปร่างผอมบางแขนขาเรียวยาว คนงามแบบนี้ ทำให้ผู้คนรักใคร่ได้อย่างง่ายดาย

เพียงแต่ในยุคที่หนุ่มหล่อสาวสวยเดินเบียดเสียดอยู่บนถนน ใช่ว่าหน้าตาน่ารักหรือสวยก็จะทำให้มีชื่อเสียง

แม้ว่าหลี่เหยาจะแต่งตัวจนเหมือนกับผู้หญิง แต่นางแบบที่หน้าตาสวยกว่าเขาก็มีอยู่มาก ดังนั้นตอนเริ่มเขาจึงเผชิญหน้ากับกล้องอย่างขอไปที

ถึงอย่างนั้น บุคลิกและนิสัยเด็กชายตัวเล็กที่แสดงออกมากลับให้ความรู้สึกที่แตกต่างออกไป คิดไม่ถึงว่าจะดึงดูดความสนใจของเหล่าหนุ่มสาว กลายเป็นประเด็นหัวข้อที่ร้อนแรงของทุกคนในทันที ทำให้เขาไม่อาจถอนตัวออกมาได้ ไม่ต่างกับการบังคับถูกรางวัลซึ่งทำให้ต้องก้าวเข้าไปในบทบาทของผู้หญิงที่ทั้งดำมืดและน่าเวทนา

โชคดีที่ลุคแรกของเขาเป็นชุดสูทตัวเล็กพอดีตัว ออกแบบไซซ์หน้าอกเป็นคัป A ส่วนชุดเดรสที่เผยความเซ็กซี่ออกมาเล็กน้อยหรือชุดโชว์เนินอกเพียงใช้การแต่งเงาก็ถือว่าผ่าน

จากนั้นบวกเข้ากับการฝึกดัดเสียง จึงทำให้ไม่มีคนสงสัยว่าเขาเป็นผู้ชายที่แต่งตัวเป็นผู้หญิง

ทั้งสามคนจึงเรียกได้ว่าร่วมกันสมรู้ร่วมคิด บีบบังคับให้เขา 'ขายร่างกาย'

และถ้าไม่ใช่เงินของงานนี้ค่อนข้างดี สนับสนุนเขาให้ไล่ตามความฝันได้ เขาก็คงไม่ยอมทรยศต่อความรู้สึกผิดชอบชั่วดีขายเรือนร่าง ทำงานหลอกลวงสังคมแบบนี้หรอก

ตอนนี้ขอเพียงสามารถซื้อกล้องดีเอสแอลอาร์ตัวนั้นได้ เขาไม่มีทางยอมล้างเครื่องสำอางเป็นอันขาด

บ่ายสองโมง อากาศภายนอกยังคงมีแสงแดดแผดเผา

เวลานี้งานที่สบายที่สุดบนโลกใบนี้ไม่มีอะไรเกินไปกว่าการเป็นนักเรียน ไม่ต้องวิ่งออกไปข้างนอกผจญกับแสงอาทิตย์ ไม่ต้องเผชิญกับสังคมที่เลวร้าย แค่นั่งอยู่ในห้องเรียน แช่อากาศเย็นสบาย และเสียเวลาลงทุนไปกับการเรียนที่มีอัตราผลตอบแทนไม่ถึงหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์

ในสถานที่ที่สะดวกและเย็นสบาย คนก็เปลี่ยนเป็นเฉื่อยชาขึ้นมา

หลี่เหยาซึ่งนั่งอยู่ตรงแถวสุดท้ายของห้องเรียน มองดูอาจารย์ที่พูดอยู่บนเวที พร้อมกับหาวปากกว้าง

เขาไม่ชอบคลาสรวมแบบนี้ที่สุด พูดให้ชัดเจนอีกนิดก็คือ ไม่ชอบวิธีเรียนที่เอานักศึกษาต่างสาขามาเรียนรวม ๆ กัน เขารู้สึกว่าไม่ค่อยมีความเป็นมืออาชีพ และไม่มีความสำคัญมากนัก ก็แค่ลงเพื่อให้หน่วยกิตครบเท่านั้น

ปกตินักศึกษาที่อยู่สาขาเดียวกันจะนั่งอยู่ที่เดียวกัน เขาเองก็นั่งอยู่กับเพื่อนที่มีความสัมพันธ์ไม่เลวคนหนึ่ง

เมื่อเห็นสวีเสี่ยวคังเล่นเกมโทรศัพท์มือถืออย่างกระตือรือร้นแล้ว จะไม่เหลวแหลกด้วยกันได้งั้นเหรอ

ตอนที่เขากำลังหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาล็อกอินเข้าเกมนั้น อยู่ดี ๆ ก็มีบทสนทนาหนึ่งดังเข้ามาในหู

"นี่! เธอได้ดูนิตยสาร Fashion Beauty ของสัปดาห์นี้แล้วหรือยัง ชุดเดรสที่ Miu ใส่ไม่เลวเลยนะ"

"ดูแล้ว ดูแล้ว ไม่คิดเลยนะว่าคัป A ของเธอจะบีบจนกลายเป็นคัป B ได้ ชุดเดรสนี่ไม่ใช่แค่ไม่เลวนะ แต่ยังเกือบจะเอาไปใช้เป็นอาวุธลับยั่วยวนแฟนหนุ่มได้เลยด้วย"

เวลานี้เขานั่งเยื้องห่างจากหญิงสาวสองคนที่กางหน้าหนึ่งของนิตยสารบนโต๊ะโจ่งแจ้งและวิพากษ์วิจารณ์อย่างสนุกสนานประมาณสองเมตร

ในฐานะผู้ชาย ปกติแล้วหลี่เหยาไม่ได้สนใจสิ่งของจำพวกเครื่องสำอางและเสื้อผ้ามากนัก เพียงแต่ที่เขาทำกิริยาน่าเกลียดแอบฟังบทสนทนาของผู้หญิงเช่นนี้ หลัก ๆ ก็คือเพราะพวกเธอกำลังพูดถึงอีกตัวตนหนึ่งของเขา

"ยังดีนะที่บนโลกนี้มีคนแบบ Miu อยู่ ทำให้ทุกคนรู้ว่าผู้หญิงที่หน้าอกเล็ก

ก็สามารถใส่เสื้อผ้าที่เซ็กซี่ได้ เธอเป็นดาวแห่งการช่วยเหลือผู้หญิงหน้าอกเล็กแบบพวกเราจริง ๆ หลังเลิกเรียนไปดูด้วยกันไหม ฉันจะซื้อไปใส่ออกเดตสักตัว”

เมื่อได้ยินประโยควิพากษ์วิจารณ์แบบนี้แล้ว ใบหน้าตั้งใจฟังของหลี่เหยาพลันเปลี่ยนเป็นแปลกประหลาด

เขาไม่ค่อยเข้าใจ แค่ชุดเดรสตัวหนึ่งจะกลายเป็นอาวุธลับยั่วยวนแฟนหนุ่มได้อย่างไร แล้วดาวแห่งการช่วยเหลือผู้หญิงอกเล็กอีก

ผู้หญิงพวกนี้หลอกง่ายเกินไปหรือเปล่า ความประทับใจของเขาหลังจากที่สวมใส่ก็คือ ‘เกินบรรยาย’ ตีให้ตายยังไงเขาก็ไม่อยากสวมเสื้อผ้าที่ทรมานตัวเองแบบนั้นถ่ายรูปอีก

“ไม่ได้! ขืนใส่ชุดแบบนี้ออกเดต ฉันว่าแฟนของฉันต้องรีบพาฉันกลับบ้านแน่ เธอไม่รู้หรอกว่าผู้ชายน่ะหื่นขนาดไหน”

ทันใดนั้นหัวข้อเรื่องแฟชั่นก็เปลี่ยนเป็นเรื่องลับของผู้หญิง หลี่เหยาเหลือบมองอย่างกระอักกระอ่วน คิดจะหยุดแอบฟัง แต่ประโยคถัดมากลับปรากฏชื่อของเขา

“แฟนฉันเป็นแฟนคลับของ Miu ก่อนหน้านี้เขายังยอมรับกับฉันว่าเขาเคยช่วยตัวเองกับภาพของ Miu หลายครั้ง ขืนฉันสวมเดรสชุดนั้น จะต้องถูกเอามาเปรียบเทียบกับ Miu แน่เลย”

“อะไรนะ!”

ข้อมูลที่เปิดเผยนี้ทำให้หลี่เหยาเบิกตาโต ตบโต๊ะลุกขึ้น กลายเป็นจุดสนใจของทุกคนในทันที

“นักศึกษาคนนั้น ถ้าคุณมีคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในหลักสูตร อีกเดี๋ยวหมดคาบค่อยมาหาผม” อาจารย์ที่มีอายุมากกว่าครึ่งร้อยดันแว่นตรงดั้งจมูกอย่างรวดเร็ว พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง นับว่าเป็นการไว้หน้าเขาอยู่บ้าง

ขี้หน้าที่ควรจะขายก็ถือว่าขายไปหมดแล้วในตอนนี้

ให้ตายเถอะ...เขาใบหน้าแดงก่ำรีบนั่งลงอย่างรวดเร็ว แล้วหยิบหนังสือขึ้นมาปิดหน้า

“ปัญญาอ่อน” สวีเสี่ยวคังที่อยู่ข้าง ๆ กระซิบเสียงเบา

เขาปัญญาอ่อนน่ะใช่ แต่ถึงยังไงก็ไม่เคยคิดว่าตนเองจะกลายเป็นวัตถุ

ระบายอารมณ์ทางเพศของผู้ชาย เปลวเพลิงตรงหน้ายังคงแผดเผา ทุกความร้อนพุ่งตรงขึ้นมาบนใบหน้า เพราะเรื่องนี้ไม่มีทางเกิดขึ้นแค่ครั้งเดียวแน่ ผู้ชายมากมายบนโลกใบนี้และเขาซึ่งเป็นผู้ชายเหมือนกัน ย่อมรู้ดีว่าความต้องการของผู้ชายนั้นรุนแรงและน่ากลัวมากขนาดไหน

แม้ว่าเขาจะไม่ได้ทำเรื่องแบบนั้น แต่เขาเชื่อว่าต้องมีผู้ชายอีกหลายคนที่ทำเรื่องวิปริตเหมือนกับแฟนของผู้หญิงคนนั้นแน่นอน

ภาพลามกอนาจารเด่นหราปรากฏขึ้นในสมอง

บัดซบ!

น่าขยะแขยง เขาตัวสั่นอย่างรุนแรง

ไม่ได้ ไม่ได้! คำว่าม้าหญ้าโคลน[8]คำรามอยู่ภายในใจของเขานับพันหมื่นครั้ง นี่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศักดิ์ศรีความเป็นชายของเขา ไม่สามารถเอามาทำลายสุขภาพจิตได้อีก

เหลืออีกแค่สามวันก็จะได้รับเงินเดือนแล้ว

ดวงตาปรากฏเปลวเพลิงแผดเผา นิ้วมือของเขากดออกจากเกม เปลี่ยนเข้าไปตรงโพสต์กระทู้ขอความช่วยเหลือที่มักเข้าไปบ่อย ๆ แทน

เขาตั้งใจคิด จากนั้นก็โพสต์หัวข้อที่ดึงดูดความสนใจของทุกคน ‘ถูกพี่สาวบังคับให้ปลอมเป็นผู้หญิงควรทำอย่างไร เร็ว! ออนไลน์อยู่ รีบตอบมาเลย’

เจ้าของกระทู้ : ความกลัดกลุ้มของน้องชายก็ตามหัวข้อ ถูกบังคับมานานเป็นอันตรายต่อสังคมรวมถึงตนเอง

คิดจะใช้ศักดิ์ศรีลูกผู้ชายต่อกรกับเธอ ขอร้องทุกคนให้ช่วยแสดงความคิดเห็นหน่อยนะครับ

หัวข้อนี้ละเอียดอ่อน มีคนไม่น้อยเข้ามาตอบอย่างรวดเร็ว

คอมเมนต์ 1 : เป็นเด็กน้อยน่าสงสารที่ถูกผู้หญิงน่ารังเกียจกดขี่อีกคน ทำไมฉันถึงไม่มีน้องชายที่เชื่อฟังแบบคุณบ้างนะ หึ...

คอมเมนต์ 3 : พี่สาวบังคับให้ปลอมเป็นผู้หญิงเหรอ หรือเป็นตัวตนแท้ ๆ

---

[8] ม้าหญ้าโคลน 草泥马 (cǎo nǐ mǎ) เป็นการเล่นคำที่ออกเสียงคล้ายกับคำว่า 操你妈 (cāo nǐ mā) ซึ่งเป็นคำหยาบในภาษาจีน

ของผู้โพสต์เองหรือเปล่า ไม่อย่างนั้นจะเชื่อฟังเธอได้ยังไง

คอมเมนต์ 8 : ฉันเองก็ว่าแปลก ทำไมผู้ชายถึงยอมให้พี่สาวทำแบบนี้ ทั้งยังเป็นอันตรายต่อศีลธรรมของสังคมอีก

คอมเมนต์ 12 : ความน่าเชื่อถือน้อยมาก

เจ้าของกระทู้ : เพราะเป็นงานของพี่สาว พอถูกจับให้ช่วยครั้งหนึ่งผมก็ต้องปลอมตัวอยู่ตลอด อีกอย่างเธอควบคุมเงินในกระเป๋าของผม ดังนั้นเลยไปยั่วยุเธอไม่ได้ ไม่อย่างนั้นชีวิตจะลำบาก ทุกคนได้โปรดช่วยเหลือด้วยนะครับ

คอมเมนต์ 15 : แต่งตัวเป็นผู้หญิงได้แปลว่าหน้าตาต้องไม่เลว เจ้าของกระทู้ส่งรูปมาให้ทุกคนประเมินหน่อยสิ

คอมเมนต์ 17 : ขอรูป

คอมเมนต์ 18 : ขอรูป+1

คอมเมนต์ 20 : ขอรูป+1

หมดกันน่ะสิ ถ้าให้พวกคุณเห็นรูปภาพ

เจ้าของกระทู้ : หน้าตาธรรมดามาก ผมกลัวว่าขืนโพสต์ลงไปทุกคนจะตกใจ อย่าเลย...

คอมเมนต์ 23 : เอ๊ะ! ดูเจ้าของโพสต์พูดเข้าสิ เหมือนมีความมั่นใจในตนเองมาก ไม่มีภาพไม่มีความจริง เปิดเผยรูปมาก่อนแล้วค่อยว่ากัน

คอมเมนต์ 25 : ไม่กล้าเปิดเผยรูป งั้นก็บอกน้ำหนักกับส่วนสูงมา

คอมเมนต์ 27 : หรือจะบอกสัดส่วนทั้งหมดก็ได้ XD

นี่มันออกนอกเรื่องแล้ว ช่วยตรงประเด็นกันหน่อยได้ไหม!

คอมเมนต์ 36 : อย่างนั้นก็คิดหาแผนการ ให้พี่สาวรู้สึกว่าเป็นเรื่องใหญ่ ไม่ยอมให้คุณแต่งตัวเป็นผู้หญิงอีกเป็นอันขาดสิ

คอมเมนต์ 37 : ฮา ฮา ฮา ฮา!

คอมเมนต์ 38 : เมนต์ด้านบนพูดดีมาก แต่ทำผิดพลาดซะแล้ว นับจากนี้ทุกคนช่วยลงแรงภาวนาให้เจ้าของโพสต์เปิดเผยภาพเร็ว ๆ เถอะ!

ผมอยากระเบิดหัวพวกคุณซะ!

ฉับพลันคิ้วขมวดเข้าหากันแน่น ตามด้วยมุมปากของหลี่เหยาที่กระตุกขึ้นเล็กน้อย ใบหน้าเผยความเคียดแค้นบาง ๆ

ทดลองอ่าน

เขาผิดก็ผิดตรงที่ว่าทำไมโง่มากถึงคิดว่าเพื่อนในอินเทอร์เน็ตเป็นนางฟ้าใจดี ทั้งที่ความจริงแล้วกลับมีมุมมองต่างกันมากเกินไป

ทันทีที่กำลังจะออก เวลานี้ก็มีข้อความหนึ่งเด้งขึ้นมา

คอมเมนต์ 41 : ง่ายจะตาย ในเมื่อถูกพี่สาวบังคับให้ปลอมเป็นผู้หญิง แค่แคะจมูกมาป้ายเท้าต่อหน้าเธอเลย ทำลายความต้องการของเธอก็สิ้นเรื่อง

การทำลายความต้องการเหมือนจะเป็นความคิดที่ไม่เลว ถ้าทำให้ปาปารัซซีถ่ายภาพที่ไม่ดีของเขาทำให้ชื่อเสียงลดลงจนถูกยกเลิกงาน บางทีพี่เฮ่าอาจจะไม่บังคับให้เขาแต่งตัวเป็นผู้หญิงอีก

เจ้าของกระทู้ : วิธีนี้เยี่ยมยอด ผมขอลองดูก่อนนะ เดี๋ยวค่อยมารายงานผล

“เฮ้ เลิกเรียนแล้วไม่ไปเหรอ” ทันใดนั้นสวีเสี่ยวคังที่อยู่ข้าง ๆ ก็ผลักไหล่ของหลี่เหยา “นายคงจะไม่ไปหาอาจารย์จริง ๆ หรอกนะ”

“จะเป็นไปได้ยังไงล่ะ” เมื่อเห็นว่าคนในห้องเรียนทยอยกันออกไปแล้ว หลี่เหยาก็รีบเก็บโทรศัพท์มือถือและหนังสือสัมภาระอย่างรวดเร็ว

“เมื่อกี้คุยกับแฟนอยู่เหรอ”

“นายเคยเห็นฉันเดินกับผู้หญิงด้วยหรือไง” หลี่เหยาสะพายกระเป๋าเหลือบมองเขาอย่างเหยียด ๆ

“พูดอีกก็ถูกอีก ถึงยังไงผู้หญิงส่วนใหญ่ก็คงยอมรับแฟนที่สวยกว่าตนเองไม่ได้หรอก” สวีเสี่ยวคังพูดหยอกล้อติดตลก

“รนหาที่ตายแล้ว สวีเสี่ยวคัง ขืนนายกล้าพูดประโยคนี้กับฉันอีก ฉันจะบอกเรื่องที่นายจีบสาวสวยตอนวันสถาปนามหาวิทยาลัยกับแฟนของนาย”

ขณะที่พูด จู่ ๆ หลี่เหยาก็ตะโกนตรงประตูนอกห้องเรียนว่า “หลิงจื่อ เธอมาแล้วเหรอ ฉันมีเรื่องจะคุยกับเธอพอดีเลย...”

สวีเสี่ยวคังรีบเข้ามาปิดปากเขาอย่างรวดเร็ว

ทว่าหลังจากพบว่าถูกหลอก สวีเสี่ยวคังที่ได้รับความอับอายจนรู้สึกโกรธก็พูดขึ้น “ไอ้มอดข้าวตัวเหม็น นายอย่าให้ฉันรู้นะว่านายมีแฟน ไม่อย่างนั้นฉันจะเล่าประวัติอันดำมืดและน่ากลัวของนายให้เธอฟังทั้งหมดเลย”

หลี่เหยายักคิ้วอย่างไม่กลัว ทว่าในใจกลับคิดว่า หลังกลับบ้านไปจะต้อง

รีบทำลายรูปถ่ายสมัยเด็กที่พี่สาวจับแต่งตัวเป็นผู้หญิงทิ้งทั้งหมด

เนื่องจากถูกโจมตี หลี่เหยาจึงตัดสินใจว่าจะโดดคาบต่อไป ใช้การถ่ายภาพที่ชอบที่สุดคลายความทุกข์ใจภายในอก

หลังขับรถมอเตอร์ไซค์ไฟฟ้าไปที่ร้านหนังสือชื่อดังในเขตตัวเมืองแล้ว เขาเดินผ่านชั้นหนังสือที่เต็มไปด้วยหนังสือใหม่มากมายตรงชั้นหนึ่ง เดินขึ้นไปบนบันไดไม้ข้างขวาอย่างคุ้นเคย ขึ้นมายังชั้นสองที่มีตู้หนังสือแถวยาวปรากฏอยู่ตรงหน้า

จากนั้นเขาก็หยิบหนังสือสองสามเล่มที่ช่างภาพแนะนำ แล้วนั่งลงบนพื้นไม้ เลือกอ่านอย่างสบายใจ

เดือนนี้เขาใช้เงินซื้ออุปกรณ์ถ่ายภาพไปแล้วครึ่งหนึ่ง ดังนั้นเงินซื้อหนังสือในครั้งนี้จึงมีจำนวนจำกัด เลือกได้แค่สองเล่มเท่านั้น

เขาลังเลตัดสินใจไม่ได้ แต่สุดท้ายก็หยิบหนังสือการถ่ายภาพขั้นสูงกับหนังสือคู่มือซอฟต์แวร์ประมวลผลภาพ เดินลงมาข้างล่างพร้อมกับดิ้นรนอยู่ในใจว่าเอาหนังสือเพิ่มอีกสักเล่มดีไหม

เมื่อเดินมาถึงโถงของร้านหนังสือ สายตาของเขาก็เหลือบไปเห็นหนังสือออกใหม่ขายดีเดือนนี้บนชั้นหนังสือแนะนำโดยไม่ได้ตั้งใจ จึงรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาทันที

'Favor' ความชอบ โฟโต้บุ๊กรวมภาพถ่ายล่าสุดของถังเหยี่ยน

หน้าปกหนังสือเป็นรูปทิวทัศน์พระอาทิตย์ตกดินในพื้นที่ทุรกันดารของประเทศแอฟริกา ท้องฟ้าย้อมด้วยสีส้มสวยคล้ายกับภาพวาดบนผืนผ้าใบ ปลายขอบฟ้ามียีราฟน้อยใหญ่เดินอย่างเชื่องช้า เงาของไม้ยืนต้นตั้งตรงสูงตระหง่านกับฝุ่นที่ฟุ้งกระจายอยู่ในอากาศระหว่างท้องฟ้ากับผืนดิน

แค่รูปภาพเดียวก็กระตุ้นจินตนาการได้ไม่จำกัด

ถังเหยี่ยนเป็นไอดอลที่หลี่เหยาเทิดทูน เขาไม่สนใจว่าราคาเท่าไหร่ หยิบหนังสือโฟโต้บุ๊กนั่นอย่างไม่ลังเลสักนิด แล้วเดินตรงไปที่เคาน์เตอร์จ่ายเงินทันที

จากนั้นมือที่หอบถุงกระดาษสองห่อก็เดินตรงไปยังคาเฟ่นอกร้านหนังสือ สั่งช็อกโกแลตลาเต้และนั่งลงข้างหน้าต่าง แทบทนรอไม่ไหวที่จะได้ดูภาพถ่ายในหนังสือ

ทดลองอ่าน

หลังจากที่แกะห่อพลาสติกออกอย่างระมัดระวังแล้ว เขาลูบตัวหนังสือสีดำแข็งบนหน้าปกเบา ๆ จากนั้นก็เปิดหน้าแรกด้วยอารมณ์ประหม่าและตื่นเต้น

แต่ละภาพที่ปรากฏเข้ามาในสายตาของเขา สร้างสีสันหลากหลายลานตาอย่างไรก็ตามใบหน้าของเขากลับค่อย ๆ สงบลงจากความรื่นรมย์ในตอนแรกเปลี่ยนเป็นครุ่นคิดจริงจัง และถอนหายใจออกมา

สวรรค์...

ทำไมการมองโลกของถังเหยี่ยนถึงได้สมจริงและลึกซึ้งขนาดนี้

ใช้มุมมองที่แหลมคมชำแหละกฎเกณฑ์แห่งชีวิตของทุกสรรพสิ่งได้อย่างละเอียด และนำเสนอออกมาด้วยวิธีการที่หลักแหลม รูปภาพทั้งหมดของถังเหยี่ยนไม่มีความรุนแรงและการปรุงแต่งความสวยงาม แต่กลับทำให้หัวใจของคนสั่นไหวได้

เขาคิดว่าถังเหยี่ยนคนนี้ต้องเป็นคนที่ล้ำลึกเหมือนภาพถ่ายของเขาอย่างแน่นอน สมกับเป็นเป้าหมายที่เขาแสวงหา

หลังจากชื่นชมพร้อมกับยกเครื่องดื่มร้อนขึ้นมาจิบแล้ว เขาก็พลิกกลับไปดูเนื้อหาหนึ่งในสามของหนังสืออีกครั้งกระทั่งถึงหน้าแรกสุด เพราะกลัวว่าเมื่อครู่ตนเองจะพลาดอะไรไป จึงอยากจะชื่นชมใหม่อีก

ตอนที่เขาเปิดมาถึงหน้าสุดท้ายของหนังสือ หลี่เหยาคิดไม่ถึงว่าตรงมุมด้านล่างขวาจะมีลายมือเรียบร้อยเขียนเอาไว้ว่า ‘มอบแด่คุณผู้บริสุทธิ์ที่สุดในใจของผม’

ตัวหนังสือไม่ได้พิมพ์ แต่เป็นการเขียนด้วยลายมือ เขาใช้มือสัมผัสคล้ายกับรู้สึกได้ถึงความจริงใจของอีกฝ่าย จากนั้นหัวใจก็เต้นแรงอย่างอธิบายไม่ถูก

ก่อนหน้านี้เขาเคยดูหนังสือโฟโต้บุ๊กของถังเหยี่ยนมาหลายเล่ม ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นภาพถ่ายทิวทัศน์ของแอนตาร์กติกา แม่น้ำ ดอกไม้ ใบหญ้า และสถาปัตยกรรม เขาจำได้ว่าในหนังสือเหล่านั้นแทบจะไม่ได้เขียนความคิดหรือคำพูดใด ๆ ที่อยากจะสื่อกับผู้อ่านเลย

ดูแล้วหนังสือเล่มนี้คงจะมีความหมายมากเป็นพิเศษ

มอบแด่คุณผู้บริสุทธิ์ที่สุด...

ไม่รู้ว่าเพราะอะไรหลังจากที่เขารู้ว่าในใจของถังเหยี่ยนมีคนพิเศษเช่นนี้อยู่ เขาถึงได้มีความรู้สึกหึงหวงและริษยาเล็ก ๆ เพราะเหมือนกับว่าคนธรรมดาแบบเขานั้นทำได้เพียงรู้จักและเข้าใกล้ถังเหยี่ยนผ่านรูปถ่าย แต่ในโลกของความเป็นจริง บุคคลเช่นนี้ไม่มีทางจะมาคุยกับตนเอง

อีกอย่างถังเหยี่ยนก็ถ่ายรูปคนน้อยมาก ถึงมีก็เป็นภาพเด็กหรือผู้หญิงแทบจะไม่มีผู้ชาย ดังนั้นแล้วเขาแทบไม่มีโอกาสได้เข้าไปในโลกของอีกฝ่ายเลยด้วยซ้ำ

เพียงแต่เขาจำได้ว่าอายุของถังเหยี่ยนเป็นลุงของเขาได้แล้ว จึงคิดเองเออเองว่าคนที่ถังเหยี่ยนพูดถึงต้องเป็นหลานชายหรืออะไรสักอย่างแน่นอน เมื่อคิดได้เช่นนี้ก็รู้สึกดีขึ้นมาหน่อย

เพราะมีเพียงเด็กเล็กที่ราวกับสัตว์ป่าตัวน้อยเท่านั้นจึงจะทำให้คนรู้สึกว่าบริสุทธิ์

ด้วยกังวลว่าตนเองจะไม่ระมัดระวังทำหนังสือสกปรก เขาจึงตัดสินใจว่าเมื่อกลับถึงบ้านค่อยชื่นชมมันอย่างช้า ๆ หลังจากดื่มช็อกโกแลตลาเต้ที่เปลี่ยนเป็นอุ่นลงไปอย่างรวดเร็วแล้ว ก็เอาหนังสือใส่กลับเข้าไปในห่อกระดาษ และลุกขึ้นสะพายกระเป๋าเดินออกจากคาเฟ่ไป

ตอนที่กลับมาถึงบ้านเป็นเวลาประมาณห้าโมงครึ่ง ตรอกซอยแคบที่เงียบสงบทำให้คนรู้สึกหงอยเหงา อาคารซึ่งตั้งอยู่ตรงหัวมุมปกคลุมด้วยแสงของพระอาทิตย์ที่กำลังลาลับ ข้างประตูใหญ่มีต้นเฟื่องฟ้าสีแดงอมม่วงซึ่งตอนที่แม่มีชีวิตอยู่ชอบมากที่สุดพลิ้วไหวไปตามสายลม แต่ละฉากที่ดูเหมือนธรรมดากลับแฝงด้วยความทรงจำแสนลึกล้ำ

หลังจากที่เข้าไป ภายในบ้านเปิดไฟสลัว เสียงครืน ๆ ของเครื่องมอเตอร์ดังมาจากห้องครัวทางด้านขวา ตามด้วยกลิ่นควันที่คุ้นเคย ทำให้เขาที่อยู่ข้างนอกมาทั้งวันรู้สึกสงบ

คนที่กำลังยุ่งอยู่ในห้องครัวก็คือพ่อของเขา หลี่เซียนจื๋อ

แผ่นหลังผอมบาง สวมผ้ากันเปื้อนลายจุดหลากสี หั่นวัตถุดิบอย่างจริงจัง กำลังเตรียมอาหารเย็น นี่เป็นภาพที่เขาเห็นทุกครั้งเวลากลับมาถึงบ้าน

แตกต่างจากครอบครัวทั่วไป ไม่มีภาพการรวมตัวของคนในครอบครัว มีเพียงปฏิสัมพันธ์อันเรียบง่ายของเขาและพ่อ

หลังจากที่นำของไปไว้ที่ห้องแล้ว เขาก็มายังห้องครัว สองมือสอดเข้าไปในกระเป๋าเสื้อฮู้ดสีดำและนั่งลงบนเก้าอี้ตรงโต๊ะทานอาหาร

“พ่อครับ ผมกลับมาแล้ว” หลี่เหยาจงใจพูดเสียงดังเพื่อให้ผู้ชายที่กำลังยุ่งรู้ถึงการมีอยู่ของตนเอง

เมื่อได้ยินเสียงที่ติดออดอ้อนของลูกชาย หลี่เชียนจื๋อหันตัวกลับมา ดวงตาโค้งขึ้นเล็กน้อย “กลับมาแล้วเหรอ พ่อเพิ่งเริ่มทำอาหาร ถ้าลูกหิวก็ไปกินขนมบนโต๊ะในห้องรับแขกก่อนสิ”

“ครับ”

หลี่เหยาลูบท้องที่เริ่มส่งเสียงร้องประท้วงออกมา วันนี้มื้อกลางวันเขากินเพียงขนมปังประทังหิว และก็ช็อกโกแลตลาเต้ในคาเฟ่ สำหรับวัยที่กำลังเติบโตแล้ว ของแค่นี้เดิมทีไม่เพียงพอต่อพลังงานที่เขาต้องการเลย

อย่าดูแค่ว่าเขาผอม จริง ๆ แล้วปริมาณอาหารของเขาเยอะมาก หนึ่งมื้อเขาต้องกินข้าวสองถ้วยถึงจะอิ่ม ตั้งแต่เด็กก็ชอบกินของจำพวกแป้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าว ดังนั้นคนในครอบครัวจึงเรียกเขาว่าเสี่ยวหมี่[9]

เพียงแต่กระเพาะของเขาไม่ค่อยดี ถึงจะกินเข้าไปมาก ทว่ากลับไม่ดูดซับเข้าไป คนส่วนใหญ่ต่างก็อิจฉาที่เขากินเท่าไหร่ก็ไม่อ้วน ผิวขาวนวล ทว่ามีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่รู้ว่าร่างกายผอมบางแบบนี้ไม่มีประโยชน์เลยสักนิด

เขากลับหวังว่าตนเองจะอ้วนขึ้นอีกนิด แข็งแรงขึ้นอีกหน่อย กลายเป็นลูกผู้ชายที่มีออร่าความแข็งแกร่งแบบนั้น

เมื่อมาถึงห้องรับแขกเขาเปิดกล่องกระดาษที่วางอยู่บนโต๊ะ ทันใดนั้นกลิ่นหอมหวานของน้ำผึ้งก็โชยมาแตะที่จมูกฉับพลัน เนื้อสีเหลืองทองปรากฏเข้ามาในสายตา ผิวภายนอกที่มีสีอำพัน กับเนื้อเนียนนุ่มของเค้กทรงยาวชวนให้คนน้ำลายสอ

หลี่เหยาเดาว่านี่คงเป็นเค้กที่เพื่อนร่วมงานของพ่อให้มา เพราะความ

---

[9] หมี่ (米) ในภาษาจีนแปลว่า ข้าว

มัธยัสถ์ของพ่อ จึงน้อยมากที่จะซื้อขนมหน้าตาสวยงามเช่นนี้กลับมา

หลังจากที่แม่จากไป ภาระทางการเงินของครอบครัวทั้งหมดล้วนไปตกอยู่ที่พ่อ ซึ่งในเวลานั้นเป็นเพียงครูที่เพิ่งบรรจุจึงไม่มีเงินพอสำหรับจ่ายค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพของลูก ๆ ทั้งสอง ดังนั้นช่วงหนึ่งพวกเขาจึงชักหน้าไม่ถึงหลัง ชีวิตดิ้นรนยากลำบากมาก

แม้ว่าตอนนี้พวกเขาจะไม่ลำบากเหมือนแต่ก่อน พ่อได้เลื่อนตำแหน่งเป็นหัวหน้าฝ่ายกิจการนักเรียน ทว่าถึงอย่างนั้นนิสัยของคนจนก็ใช่ว่าจะเปลี่ยนแปลงกันได้

หลังจากที่นำเค้กน้ำผึ้งออกมาแล้ว หลี่เหยาก็เอามีดพลาสติกขนาดเล็กที่แถมฟรีมาด้วยหั่นเป็นชิ้น ๆ เพื่อสะดวกสำหรับคนอื่น ๆ ในบ้าน จากนั้นเขาก็ใช้มือหยิบขึ้นมาชิ้นหนึ่ง และกัดเข้าไปคำใหญ่

รสชาติของครีมและความหอมหวานของน้ำผึ้งเต้นเร่าอยู่ภายในปาก หลังจากที่กลืนลงท้องไปแล้ว รสชาติแสนอร่อยยังคงติดอยู่บนต่อมรับรส เขาเผยรอยยิ้มมีความสุขราวกับเด็กน้อยออกมา

ตอนที่เตรียมจะกัดลงไปอีกคำ ทันใดนั้นก็มีเสียงกระทบกันของโลหะดังขึ้นตรงทางเข้าของประตู

จากนั้นประตูใหญ่ก็เปิดผางออก พร้อมกับเสียงแหลมสูงเย่อหยิ่งของหญิงสาวที่ดังเข้ามาในโสตประสาทของเขา “พ่อและน้องชายที่รัก นายหญิงของบ้านหลังนี้กลับมาแล้ว!”

ทะลุวรรณ

บทที่ 2

ราวกับสุนัขที่สูญเสียการควบคุม เมื่อได้ยินเสียงของเธอ การเคลื่อนไหวของหลี่เหยาพลันแข็งค้าง เหลือบมองนาฬิกาบนผนังอย่างรวดเร็ว

ตอนนี้เพิ่งจะหกโมงเย็น!

ปกติพี่มักจะงานยุ่งกลับมาตอนสามทุ่มตลอด ทำไมถึงกลับมาในเวลานี้ได้

อุตส่าห์คิดว่าวันนี้ไม่มีถ่ายแบบจะได้พักผ่อนเสียหน่อย คิดไม่ถึงว่าปีศาจสาวที่ทำให้เขาฝันร้ายเมื่อตอนกลางวันกลับมาปรากฏตัวในเวลานี้ ขณะนั้นหลี่เหยารู้สึกว่าพระเจ้ากำลังกลั่นแกล้งเขา ครู่หนึ่งให้เขาอยู่บนสวรรค์ แต่แล้วอีกครู่กลับใช้กรงเล็บสีดำทะมึนกระชากเขาลงมา...

"เสี่ยวหมี่ พี่ของลูกเหรอ"

เวลานี้เองพ่อที่ได้ยินเสียงเรียกของพี่สาวก็เดินออกมาจากห้องครัวเช่นนั้นพร้อมกับถามหลี่เหยาที่ร่างกายแหลกสลาย

"คงใช่..." ตอบกลับไปอย่างอ่อนแรง เขาตามพ่อไปที่หน้าประตูทันทียืนสองข้างราวกับต้อนรับนางพญา

"เฮ่าเฮ่า วันนี้ไม่ต้องทำโอทีเหรอ"

นอกจากมื้อเช้าแล้ว ความจริงหลี่เซียนจื๋อมีเวลาอยู่กับลูกสาวน้อยมาก ดังนั้นวันนี้พอเห็นเธอกลับมาเร็ว จึงทำให้เขารู้สึกมีความสุข

"วันนี้เป็นวันพิเศษเลยกลับมาเร็วค่ะ" ดวงตาหงส์เรียวยาวคู่นั้นของหลี่เฮ่าปิดบังความสุขเอาไว้ไม่มิด หลังนำรองเท้าส้นสูงแบรนด์เนมราคาแพงใส่

เข้าไปในตู้เก็บรองเท้าแล้ว ก็ก้าวเท้าเดินเข้าไปในบ้านอย่างสง่างาม คล้ายกับว่าสถานะของตนในบ้านหลังนี้สูงยิ่งกว่าพ่อ

หลี่เหยากับพ่อเดินตามหลังเธอเข้าไป จากนั้นก็แยกย้ายไปทำหน้าที่ของตนเอง คนหนึ่งนั่งรออยู่ในห้องรับแขก ส่วนอีกคนกลับเข้าไปในห้องครัว

"อ้ะ อาหารค่ำเพิ่มเติมคืนนี้" หลี่เฮ่ายื่นถุงกระดาษใบหนึ่งมาให้น้องชายไร้เดียงสาซึ่งยืนแข็งค้างอยู่ด้านข้าง ลูบเส้นผมสีดำของเขาคล้ายกับลูบลูกสุนัขขนปุย แล้วขึ้นข้างบนไปเปลี่ยนเสื้อผ้า

หลี่เหยารีบเปิดดูของข้างใน ใบหน้าหมองคล้ำกวาดมองทันที จากนั้นก็รีบสาวเท้าเข้าไปในห้องครัว ตะโกนแข่งกับเสียงเครื่องดูดควันบอกพ่ออย่างมีความสุขว่า "พ่อ พ่อดูสิว่าพี่ซื้ออะไรมาด้วย!"

หลังปิดเตาแล้ว หลี่เซียนจื๋อที่ถือตะหลิวอยู่ก็เดินเข้ามาใกล้ "ทำไมจู่ ๆ ถึงซื้อเนื้อวัวกลับมาล่ะ"

มองผ่าน ๆ ประมาณเก้าร้อยกรัม พอสำหรับกินอิ่มสามคน เพียงแต่คงจะเสียเงินไปไม่น้อยเลย

ขณะที่สองพ่อลูกประเมินราคาเนื้อวัวชิ้นนี้ในใจคร่าว ๆ หลี่เฮ่าที่ออกไปไม่ถึงห้านาทีก็ปรากฏตัวขึ้นตรงหน้าคนทั้งคู่อีกครั้ง

"ไม่ใช่แค่เนื้อวัวนะคะ หนูยังเอาเจ้านี่มาด้วย" มือชูไวน์แดงขึ้นสูง ริมฝีปากแดงของเธอเผยรอยยิ้มลึกลับออกมา จากนั้นก็นั่งลงบนเก้าอี้ทรงสูงอย่างสง่างาม หยิบที่เปิดจุกขวดซึ่งวางอยู่บนชั้นวางของ เปิดไวน์แดงอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเลือกแก้วทรงสูงมาสามใบ และรินไวน์แดงด้วยความสง่า

น้อยมากที่จะได้เห็นพี่สาวที่ดุร้ายในด้านนี้ หลี่เหยานั่งลงข้าง ๆ เธอ แล้วถามขึ้นอย่างแปลกใจว่า "พี่ วันนี้มีเรื่องพิเศษอะไรเหรอ"

เนื้อวัวราคาแพงกับไวน์แดง ไม่ได้ฉลองวันเกิด แล้วก็ไม่ใช่เทศกาลพิเศษ

เป็นไปได้ไหมว่าเธอจะได้เงินเดือนเพิ่ม

งั้นเงินเดือนของเขาก็จะเพิ่มขึ้นอีกหน่อยใช่ไหม

หลี่เฮ่ายกแก้วไวน์ขึ้นมา จากนั้นก็ใช้สายตาบอกพ่อและหลี่เหยาให้ตั้งใจฟัง

"ปารีสแฟชั่นวีคอาทิตย์หน้า หัวหน้าบรรณาธิการจะพาหนูไปด้วย ทุกคนว่าวันนี้ควรเป็นวันที่ต้องฉลองใช่ไหมคะ!"

ทดลองอ่าน

ดวงตาคู่นั้นของหลี่เฮ่าเปล่งประกายระยิบระยับ ไม่สามารถหยุดความตื่นเต้นในใจเอาไว้ได้ ประกาศออกมาเสียงดัง เมื่อนึกถึงภาพที่ตัวเองสวมเสื้อผ้าแบรนด์เนม กระเป๋าและรองเท้าหรูที่ผลิตโดยแบรนด์ระดับโลกแล้ว ก็เผยรอยยิ้มกว้างออกมา

เมื่อได้ยินเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับเงิน หลี่เหยาก็หมดความสนใจในทันที แต่เมื่อตั้งใจคิดถึงสิ่งที่แฝงอยู่ในคำพูดของพี่สาวแล้ว เขาก็คลี่ยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว

ไม่ผิด! วันนี้ควรฉลองกันจริง ๆ

“ยินดีด้วยพี่!” หยิบแก้วไวน์ใบนั้นของตนเองขึ้นมา เขาแสดงออกว่ามีความสุขที่พี่สาวได้รับความชื่นชมจากเจ้านาย ทว่าในใจกลับเฉลิมฉลองให้กับช่วงเวลาครึ่งเดือนของตนเองที่ไม่ต้องแต่งตัวเป็นผู้หญิง ไม่ต้องมองสีหน้าเธอและสามารถเป็นตัวของตัวเองได้อย่างอิสระ

ความสุขนี้ดำเนินต่อไปจนหลี่เหยากินและดื่มจนอิ่มหนำ กระทั่งตอนที่กลับมาถึงห้องก็ยังไม่สามารถสลัดออกไปได้ มุมปากยกขึ้นอยู่ตลอด ยิ้มโง่งม อารมณ์ดีฮัมเพลงออกมาโดยไม่รู้ตัว

ในเมื่อนางปีศาจไปต่างประเทศ เช่นนั้นเขาก็สามารถใช้ช่วงเวลานั้นให้เป็นประโยชน์ ทำในสิ่งที่อยากทำได้

เขาหยิบปฏิทินตั้งโต๊ะขึ้นมาและใช้ปากกาแดงวาดวงกลมขนาดใหญ่ทำเครื่องหมายเอาไว้ เพียงแต่พอพยายามครุ่นคิดพักหนึ่ง สิ่งที่ปรากฏเข้ามาในหัวของเขาถ้าไม่ใช่ถ่ายภาพก็เสียเวลาอยู่ที่ชมรมและไปร้านขายอุปกรณ์ถ่ายภาพ ทั้งหมดนี้ก็คือชีวิตประจำวันที่น่าเบื่อของหนุ่มโอตาคุทั้งสิ้น

ซึ่งแม้แต่ตัวเขาเองก็ยังรู้สึกเซ็ง

พูดตามจริง ความสัมพันธ์กับคนของหลี่เหยานับว่าดี เพื่อนก็มีมาก ความสัมพันธ์กับคนในคณะก็ถือว่าไม่เลวเพราะนิสัยเป็นกันเองและไม่ค่อยโมโห ขอเพียงแค่ไม่ไปเหยียบทุ่นระเบิดเรื่องหน้าตาท่าทางที่บอบบางของเขา ก็แทบจะเข้ากับคนอื่นได้อย่างรวดเร็ว

แต่ถ้าพูดเรื่องมิตรภาพหรือการเสียเงินเพื่อความบันเทิง เขาไม่ได้รู้สึก

ทดลองอ่าน

สนใจและเอาตัวเองออกห่างด้วยซ้ำ สิ่งเดียวที่ทำให้เขารู้สึกสนใจก็คือการถ่ายภาพ มีเพียงการพูดคุยเรื่องการถ่ายภาพเท่านั้นถึงจะเปลี่ยนเขาให้เป็นอีกคน ดวงตาเปล่งประกายระยิบระยับ เผยความทุ่มเทและความกระตือรือร้น

เขาหลงลืมโอกาสครั้งแรกที่ทำให้สัมผัสการถ่ายภาพไปแล้ว แต่สิ่งที่ทำให้หลี่เหยาสนใจเป็นเพราะภาพถ่ายคนในหนังสือนิตยสาร

ช่างภาพคือถังเหยี่ยน และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่เขารู้ถึงการมีอยู่ของถังเหยี่ยนผ่านภาพถ่าย

ตอนที่เขามองเข้าไปในรูปถ่าย ภาพที่นั่งอยู่เพียงลำพังภายในห้องโล่ง ใบหน้าของเด็กสาวเผยความโศกเศร้าและจำใจอย่างที่เด็กไม่ควรมี ทั้งตัวของเขารู้สึกได้รับแรงปะทะเข้าอย่างจัง

แม้ว่าถังเหยี่ยนจะไม่ได้อธิบายเกี่ยวกับภาพถ่ายมากนัก แต่เขากลับเข้าใจสิ่งที่รูปภาพต้องการจะสื่อ ชั่ววินาทีนั้น เขาถึงได้เข้าใจว่ากล้องสามารถเสนอภาพความจริงออกมาได้ ทั้งยังมีอิทธิพลและอำนาจมาก ทำให้เขาค่อย ๆ รู้สึกสนใจถังเหยี่ยนขึ้นมา

หลังจากที่ผ่านการค้นคว้าและฝึกฝนมาหลายปี เขาค่อย ๆ ชำนาญขึ้น สามารถถ่ายภาพได้หลากหลายแบบแตกต่างจากภาพทั่วไป เรียกได้ว่าเป็นรูปภาพของช่างภาพได้เลย

ทว่าหลี่เหยากลับไม่กล้าพูดว่าตนเองเป็นช่างภาพ แต่ก็หวังว่าคนอื่นจะมอบสมญานามเช่นนั้นให้เขา

เขาหยิบกล้องดีเอสแอลอาร์ตัวแรกของตนเองออกมาจากตู้กันความชื้นบนโต๊ะ ดวงตาเผยรอยยิ้มอ่อนโยนราวกับมองคนรัก “ขอโทษนะ อีกเดี๋ยวผมต้องเอาคุณไปเก็บไว้ในตู้อีกแล้ว”

เพราะ...เมื่อถึงเวลานั้นเขาจะหันไปโปรดปรานกล้องอีกตัวหนึ่ง

เมื่อมองดูร่องรอยบนกล้องที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมากับเขาแล้ว หลี่เหยารู้สึกเจ็บปวดเล็กน้อย ลูบสหายที่อยู่กับเขามาหลายปี ทว่าทันใดนั้นเองประตูด้านหลังกลับถูกคนเปิดออกอย่างแรง

“นี่หลี่เหยา! หลายวันนี้ระหว่างที่ฉันไปปารีส ไม่อนุญาตให้นายไปรับ case ใด ๆ เข้าใจไหม!”

การข่มขู่ที่เกิดขึ้นกะทันหัน ทำให้เขาตกใจจนเกือบจะทำกล้องถ่ายรูปตกลงพื้น

เขาหันไปมองอย่างหวาด ๆ มองคนที่ไม่สนใจความเป็นส่วนตัวของคนอื่นเดินวางมาดนั่งลงบนเตียง พี่สาวที่พื้นเดิมเป็นคนเอาแต่ใจตนเอง แม้ในใจของหลี่เหยาจะมีคำพูดก่นด่ามากมาย แต่เขากลับไม่กล้าพูดมันออกมา

เพียงตอบเสียงเรียบว่า "รู้แล้ว..."

เรื่องนี้ถึงเธอไม่บอก เขาก็มีความคิดเป็นของตัวเอง ต่อให้เมื่อถึงเวลานั้นมีคนมาคุกเข่าอ้อนวอน เขาก็ไม่มีทางรับ

เมื่อคิดว่าพี่สาวจะออกไปหลังพูดหัวข้อนี้จบ หลี่เหยาก็ลงมือเช็ดกล้องไม่คิดสนใจเธออีก

ทว่าหลี่เฮ่ากลับเอาแต่จ้องมองแผ่นหลังของเขา จ้องจนเขาขนลุกชันไปทั้งตัว เขาจึงเหลือบมองไปข้างหลังเล็กน้อยคิดจะเปิดปากพูด แต่หลังจากหายใจเข้าลึกแล้ว เขากลับยอมแพ้

ภายในห้องขนาดเจ็ดตารางเมตร เงียบจนได้ยินเสียงลมหายใจของกันและกัน พี่สาวและน้องชายอยู่ในห้องเดียวกัน บรรยากาศชวนอึดอัดเล็กน้อยประจวบเหมาะกับช่วงเวลาขณะที่หลี่เหยากำลังแปลกใจคิดว่าเธอเป็นตะคริวตรงไหน ทำไมไม่ลุกออกไปนั้น คำถามที่พุ่งแหวกอากาศเข้ามาทำให้เส้นประสาทของเขาหดเกร็งทันที

"นี่คืออะไร"

เมื่อเห็นเธอหยิบหนังสือที่วางอยู่บนเตียงของตนเองขึ้นมาพลิกอ่านอย่างป่าเถื่อนแล้ว หลี่เหยาก็รีบวางกล้องถ่ายรูปลง พุ่งมาที่เตียงอย่างตกใจ คิดจะแย่งคืน "อย่ามาแตะของคนอื่นมั่วซั่วสิ!"

แต่การเคลื่อนไหวของหลี่เฮ่านั้นเร็วกว่า พลิกตัวยืนบนเตียงอย่างว่องไวทั้งยังชูหนังสือขึ้นสูงจนเขาเอื้อมไม่ถึง

เธอเหลือบมองหน้าปกแวบหนึ่ง และเอ่ยคำสองคำออกมาอย่างเหยียดหยามว่า "ถังเหยี่ยน"

ความรู้สึกซับซ้อนปรากฏขึ้นในดวงตาของเธอ จากนั้นก็โยนหนังสือกลับลงไปบนเตียง "อย่ามัวแต่ดูของที่ไม่มีประโยชน์พวกนี้ อ่านหนังสือเรียนยังจะ

ดีเสียกว่า”

“พี่!”

หน้าปกสีดำกระแทกจนเป็นรอยยับ หัวใจของหลี่เหยาก็ราวกับถูกมีดกรีดด้วยเช่นกัน

ครั้งนี้เขาไม่อดทนอีกต่อไป ซุกหนังสือลูกรักเอาไว้ในอ้อมอก แล้วก่นด่าเสียงต่ำอย่างอารมณ์เสียว่า “พี่ไม่รู้จักเขาสักหน่อย เอาอะไรมาวิจารณ์งานของเขาแบบนี้!”

นี่เป็นครั้งแรกที่เห็นน้องชายกล้าขึ้นเสียงกับตนเอง หลี่เฮ่าเลิกคิ้วขึ้นอย่างนึกสนุก ในสายตาของเธอเขาก็เหมือนลูกแมวอ่อนแอไม่รู้ความที่ง้างกรงเล็บสูงเท่านั้น ไม่รู้สึกถึงการข่มขู่เลยสักนิด

“ฉันบอกนายเลยนะ บนโลกนี้ไม่มีผู้ชายคนไหนดีเลยสักคน เลวทั้งหมดนั่นแหละ!”

หลังจากที่ใช้น้ำเสียงเหยียดหยามพูดประโยคนี้ออกไปแล้ว เธอก็เอาสองมือแนบอก พูดเสริมอีกประโยคว่า “ไม่ใช่สิ! ยกเว้นพ่อ!”

หลังจากตกใจกับความคิดสุดโต่งของพี่สาวแล้ว ความโกรธที่อัดแน่นของหลี่เหยาลดลงเล็กน้อย ในใจคิดว่าคงไม่ใช่เพราะเธอได้รับผลกระทบจากการถูกทิ้งของรักแรกถึงเกลียดผู้ชายขนาดนี้หรอกนะ

“แล้วผมล่ะ!” เขาเบิกตาโต “น้องชายพี่ ผม...ก็เป็นผู้ชายนะ”

“นายจะเป็นผู้ชายได้ยังไง นายเป็นเด็กดื้อของฉันต่างหาก” หลังหลี่เฮ่าชื่นชมใบหน้าของหลี่เหยาที่ถูกน้ำมือเธอปู้ยี่ปู้ยำด้วยสีหน้าเบื่อหน่ายแล้ว เธอก็สะบัดผมสาวเท้าเดินจากไปอย่างหยิ่งผยอง ไม่สนใจเศษหัวใจที่แหลกละเอียดของเขาเลยสักนิด

“น่ารังเกียจชะมัด!” เป็นอีกครั้งที่เสียทั้งหน้าและศักดิ์ศรี หลี่เหยาโมโหต่อยไปที่เตียงอย่างแรง หน้าอกสะท้อนขึ้นลงหอบหายใจ อารมณ์เสียสุด ๆ นี่เขาก็อายุยี่สิบเอ็ดปีแล้ว แต่ทำไมพี่สาวยังปฏิบัติกับเขาเหมือนสัตว์เลี้ยงอีก

เขาควรทำอะไรที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ ให้พี่สาวคนนี้เปลี่ยนมุมมอง เธอจะได้ไม่กล้าดูถูกเขาได้อีก

หลังจากที่บ่นงึมงำอย่างอารมณ์เสียครู่หนึ่งแล้ว เขามองหนังสือในอก

จ้องตัวอักษรสองตัวที่พิมพ์เป็นสีเงินด้วยใบหน้าครุ่นคิด ท้ายที่สุดหลังจากที่ครุ่นคิดพักหนึ่งก็ตัดสินใจครั้งสำคัญ

หลังจากยืนยันการลงทะเบียนเข้าร่วมการแข่งขันถ่ายภาพเมืองที่สนับสนุนโดยรัฐบาลแล้ว ทันทีที่พี่สาวไปต่างประเทศ หลี่เหยาแทบทนรอไม่ไหว เริ่มเดินทางไปถ่ายภาพยังเมืองเก่าใกล้ ๆ ทันที

แสงแดดอบอุ่นสาดส่องลงมาบนทางเดินหินด้านหน้า ในอากาศยังหลงเหลือกลิ่นดินของฝนที่ตกลงมาเมื่อคืน บ้านอิฐสีแดงสองข้างทางที่ผ่านกาลเวลามาหลายปี สถานที่แห่งนี้ยังคงรักษาความเรียบง่ายที่หาได้ยากในเมืองนี้เอาไว้

สายลมพัดมาเป็นครั้งคราว ส่งผลให้ดอกบัวภายในสระลอยไปมา ทำให้รู้สึกสบายใจมากจริง ๆ

หลี่เหยายกกล้องขึ้นมาและถ่ายติดต่อกันหลายภาพ จากนั้นเผยรอยยิ้มพึงพอใจ แม้เขาจะรู้ว่าคนที่เข้าร่วมการแข่งขันจะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญหรือช่างภาพมืออาชีพ แต่ตนเองก็แค่อยากแสดงผลงานในชมรมเท่านั้น โดยที่เดิมทีแล้วไม่รู้กำลังของตนเองเลย

แต่เมื่อครุ่นคิดหลายครั้ง เขาจึงยอมรับว่าการแข่งขันครั้งนี้เป็นความท้าทายของตนเอง ถ้าขนาดเขายังเอาชนะตัวเองไม่ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงพี่สาว

นี่จึงนับได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการปฏิวัติเพื่อเกียรติและศักดิ์ศรีของเขา บ้านเรือน สถาปัตยกรรม ภาพผู้คนและธรรมชาติ ความจริงแล้วเขาอยากลองทุกหัวข้อ ก่อนหน้านี้ภาพที่เขารู้สึกมั่นใจมากที่สุดคือภาพถ่ายผู้คน จึงตั้งใจว่าจะใช้ถนนเก่าเป็นพื้นหลัง บวกเข้ากับการกระทำของผู้คน สะท้อนภาพชีวิตที่เร่งด่วนอันยุ่งเหยิง จนหลงลืมความเรียบง่ายและความสุขไป

เลนส์กล้องจับภาพสถาปัตยกรรม ซึ่งมีพี่น้องที่เล่นวิ่งไล่จับกัน เผยรอยยิ้มไร้เดียงสาและบริสุทธิ์

เสียงหัวเราะราวกับเสียงของกระดิ่งดังก้องเป็นพื้นหลังของยามบ่ายที่ผ่อนคลาย ครู่หนึ่งสองพี่น้องเป่าฟองสบู่หัวเราะคิกคัก อีกครู่พ่อแม่ก็วิ่งเข้ามาออดอ้อนขอกอด ดวงตาของหลี่เหยาในเลนส์ก็ขยับตามการเคลื่อนไหวของพวกเขา

ทุกครั้งที่เห็นภาพที่หวานชื่นและสนิทสนมของครอบครัว ภายในใจของเขามักมีความรู้สึกเจ็บปวดอยู่บ้าง

พูดตามจริงเขาไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับแม่ผู้ให้กำเนิดของเขานัก ในความทรงจำของเขา คนที่อยู่เคียงข้างมีเพียงพ่อและพี่สาว

วัยเด็กของครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่เลี้ยงเดี่ยวไม่ใช่สิ่งที่คนทั่วไปสามารถจินตนาการได้ แม้ว่าภายนอกดูเข้มแข็ง แต่ความรู้สึกต้องการที่พึ่งพาก็มีมาตั้งแต่เด็ก หลังจากที่เขาเติบโตจึงผูกพันกับคนในครอบครัวอย่างมาก

และเพราะเจ็บปวดใจที่พ่อและพี่ต้องลำบาก ดังนั้นเขาจึงมีความรับผิดชอบอย่างลึกซึ้งต่อครอบครัวนี้ อยากปกป้องคนในครอบครัวไปตลอดชีวิต

สำหรับสิ่งที่ซุกซ่อนอยู่ภายในใจ ฝันที่หวังว่าครอบครัวจะได้อยู่พร้อมหน้ากัน นั่นก็คือสิ่งที่เขาจะเอาใส่เข้าไปในรูปภาพ

ขณะที่เขากำลังจดจ่ออยู่นั้น ทันใดนั้นเสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น หลี่เหยาจึงวางกล้องลงแล้วกดรับ

“ไอ้มอดข้าวตัวเหม็น กำลังทำอะไรอยู่”

“มีอะไร”

สวีเสี่ยวคัง เจ้าหมอนี่ต้องการอะไรมากกว่าถามแค่นี้แน่

“ตอนกลางคืนพวกเราจะไปเที่ยวที่หยางหมิงซาน หลิงจื่อนัดเพื่อนสมัยมัธยมปลายมาด้วย ได้ยินว่าหน้าตาเหมือน Miu อยากแนะนำให้นายรู้จัก”

“ไม่สนใจ”

“ทำไมไม่สนใจอีกล่ะ เฮ้ ๆ...โชคดีแค่ไหนที่ฉันสามารถหาเทพธิดามาให้นายได้”

“ยิ่งกว่านั้นคือหน้าตาเหมือนมาก ๆ”

คิดไม่ถึงว่าจะกล้าพูดถึงตัวปลอมต่อหน้าเขา เหอะ ๆ

“โอเค ๆ นี่ไม่ใช่ประเด็นสำคัญ ในฐานะพี่ชายที่รู้จักนายในเวลานี้ ฉันเป็นห่วงนายมากจริง ๆ” สวีเสี่ยวคังพูดขึ้นพร้อมกับถอนหายใจ

“ห่วงอะไร”

“ก็กลัวว่าจะไม่สนใจผู้หญิงเพราะมีโรคร้ายแอบแฝงอยู่น่ะสิ”

“ฉันเป็นโรคแม่นายสิ!”

ทดลองอ่าน

เสียงหัวเราะเยาะดังเข้ามาในหูทันที หลี่เหยารู้ว่าสวีเสี่ยวคังกินอิ่มไม่มีอะไรทำ[1] เลยโทร.มาก่อกวนเขา

"ไม่ว่าง แค่นี้นะ"

"เดี๋ยวก่อน..."

จากนั้นเอามือถือยัดกลับเข้าไปในกระเป๋า ทันใดนั้นกลับมีเสียงริงโทนดังขึ้นอีกครั้ง

"อะไรอีก"

"ฮัลโหล คุณคือหลี่เหยาใช่ไหมคะ ฉันชื่อหวงเวยเหมย เป็นผู้ช่วยของพี่สาวคุณค่ะ"

เสียงปลายสายทำให้คนรู้สึกเบื่อหน่าย เขากลอกตาอย่างเกียจคร้าน "ไม่ทราบว่ามีเรื่องอะไรเหรอครับ" แม้ว่าน้ำเสียงจะสุภาพ แต่ภายในใจกลับแน่วแน่ ไม่ว่าเธอจะพูดเรื่องอะไร ล้วนไม่สามารถสั่นคลอนหรือเปลี่ยนแผนของตนเองได้

"ถึงพี่เฮ่าจะมีคำสั่งไม่อนุญาตให้คุณรับงานในช่วงนี้ แต่ฉันคิดว่านี่เป็นโอกาสที่หาได้ยาก จึงอยากถามความเห็นของคุณก่อนจะดีกว่า"

ในเมื่อเธอเองก็รู้ว่าต้องผ่านความเห็นชอบของพี่สาวก่อน แล้วทำไมยังโทรศัพท์มาหาเขาอีก

แม้ว่าคำพูดของอาเหมยจะดูคลุมเครือไร้หัวไร้หาง แต่หลี่เหยาก็พอจะเดาได้ว่าลูกค้าพยายามขอร้องเธอ เธอจึงฝืนทำสิ่งที่เสี่ยงจะถูกพี่เฮ่าไล่ออกลับหลัง

เพราะปกติแล้วงานทั้งหมดของเขาล้วนเป็นหลี่เฮ่าที่ติดต่อกับบริษัทของลูกค้า ช่วยเขาแต่งตัว เลือกเสื้อผ้า และพาไปที่สตูดิโอถ่ายภาพเอง ด้วยกลัวว่าจะไม่ระวังตัวตนเผยออกมา ดังนั้นปกติแล้วหลี่เฮ่าจึงไม่ยอมให้เขาติดต่อกับบริษัทของลูกค้าและช่างภาพที่เธอไม่คุ้นเคยโดยตรง

"คุณพูดมาเถอะครับ"

"คุณคงรู้จักถังเหยี่ยนใช่ไหม..."

เดิมทีกะว่าจะรอให้เธอพูดจบก่อน จากนั้นค่อยปฏิเสธตามคำสั่งของพี่เฮ่า

[1] กินอิ่มไม่มีอะไรทำ หมายถึงคนที่เบื่อและว่างจนไม่มีอะไรทำ

แต่เมื่อได้ยินสองคำนี้ หัวใจของหลี่เหยาพลันกระตุกเล็กน้อย เหม่อมองภาพตรงหน้าด้วยแววตาสั่นไหว นิ่งเงียบไม่พูดจาในทันที

"ครั้งนี้บริษัทไวน์ที่มีชื่อเสียงระดับนานาชาติจ้างเขาให้ถ่ายภาพโฆษณาชุดหนึ่ง เขาเสนอเงื่อนไข เจาะจงว่าต้องการให้คุณมารับหน้าที่เป็นนางแบบในครั้งนี้น่ะค่ะ"

ถังเหยี่ยนเจาะจงต้องการให้เขาเป็นนางแบบ...

เขาไม่ได้ฟังผิดไปใช่ไหม

จู่ ๆ หลี่เหยาก็รู้สึกว่าเท้าทั้งสองข้างที่เหยียบอยู่บนพื้นของตนเองลอยขึ้นเหนือพื้น เสียงรอบด้านเปลี่ยนเป็นคลุมเครือไม่ชัดเจน ราวกับความฝันที่ทำให้คนไม่กล้าจะเชื่อ

แต่บนโลกใบนี้นอกจากถังเหยี่ยนคนนั้นที่ตนเลื่อมใสศรัทธาราวกับเทพเจ้าแล้ว ยังจะมีช่างภาพคนไหนที่มีชื่อว่าถังเหยี่ยนอีก...

"ฉันรู้ว่าคุณต้องคุยกับพี่เฮ่าก่อน แต่ถึงยังไงนี่ก็เป็นโอกาสที่หาได้ยากมากในชีวิต คุณลองคิดดู มีคนตั้งมากมายอยากจะ..."

"ผมรับงานนี้"

ไม่คิดมากอีก เพียงเพื่อที่จะได้เห็นถังเหยี่ยนกับตาตัวเอง เขารีบตอบรับทันที

"คุณตัดสินใจถูกแล้วค่ะ แต่ว่าต้องบอกพี่เฮ่าหรือเปล่า" น้ำเสียงของอาเหมยเจือความกังวล

"เรื่องนี้ผมรับผิดชอบเอง ไม่ต้องบอกพี่หรอกครับ"

แค่คิดดูก็รู้แล้วว่าพี่ต้องปฏิเสธแน่นอน เขาจะปล่อยให้ปีศาจสาวคนนั้นทำลายโอกาสที่จะได้ใกล้ชิดเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ในใจของเขาได้อย่างไร

"งั้นวันนี้คุณพอจะมีเวลามาคุยเรื่องสัญญาที่บริษัทไหมคะ ส่วนเรื่องคุยรายละเอียดกับถังเหยี่ยนและเวลาถ่ายภาพ ฉันค่อยแจ้งคุณทีหลัง"

"อืม รบกวนพี่เหมยแล้วครับ"

"อย่าพูดแบบนี้สิ ความจริงแล้วฉันเองก็ตื่นเต้นมากที่ทำให้คุณรับงานนี้ได้"

"แล้วพบกันนะครับ"

ทันทีที่เขาวางโทรศัพท์ ฝ่ามือและหูของเขาล้วนร้อนผ่าว หัวใจเต้นแรง

ตึก ๆ เห็นได้ชัดว่าเรื่องนี้มีอิทธิพลต่อเขามาก

เขารีบออกจากตรงนั้น ไปที่สำนักพิมพ์อย่างรวดเร็ว หลังจากที่รับสัญญาจากอาเหมยและเห็นรายละเอียดสตูดิโอของถังเหยี่ยนแล้ว ภายในใจยังรู้สึกว่าไม่ใช่เรื่องจริง ตื่นเต้นจนคิดอะไรไม่ได้เหมือนปกติ แม้ว่าจะเห็นรายละเอียดแล้ว ทว่าในสมองกลับยังคงความว่างเปล่า เซ็นชื่อลงไปด้วยความตื่นเต้น

กระทั่งกลับมาถึงบ้าน นั่งหน้าโต๊ะทำงาน และมองดูนามบัตรของถังเหยี่ยนที่อาเหมยให้มาแล้ว ทันใดนั้นเขาก็ตระหนักได้ว่าตนเองวู่วามเกินไป

คิด ๆ ดูถังเหยี่ยนเป็นถึงช่างภาพที่มีชื่อเสียงทั้งในและต่างประเทศ เคยได้รับรางวัลช่างภาพดีเด่นระดับนานาชาติอันดับที่สิบ คนดังและนางแบบส่วนใหญ่ล้วนกระตือรือร้นอยากได้รับความโปรดปรานจากเขา ยืนอยู่บนสื่อสิ่งพิมพ์ มีชื่อเสียงในคืนเดียว

ส่วนเขานั้นกลับเคยแค่ถ่ายแบบบนนิตยสารพื้น ๆ และถ่ายแบบลงอินเทอร์เน็ต ไม่เคยเห็นโลกกว้างและก็ไม่เคยผ่านการฝึกฝนของอาชีพนี้ เป็นนางแบบตัวเล็ก ๆ ที่เป็นผู้ชายแต่กลับแต่งตัวเป็นหญิงเท่านั้น

ควรจะกังวลเกี่ยวกับภาระของตัวเอง ทำไมถึงได้โลภมากเพียงเพราะคำพูดประโยคเดียวของถังเหยี่ยน คิดเพ้อฝันว่าจะสามารถเข้าไปใกล้เขาได้สักก้าวหนึ่ง และทิ้งร่องรอยเอาไว้ในชีวิตของเขา

ถึงเขาจะดีใจมากที่ถังเหยี่ยนรู้ถึงการมีอยู่ แต่เวลานี้เขากลับถามตัวเองว่าจะสามารถแสดงบทบาทของ Miu ได้ดีรวมถึงรับมือกับทีมถ่ายภาพขนาดใหญ่และทำตามความต้องการของถังเหยี่ยนได้งั้นหรือ

คำตอบคือไม่มีทาง

Miu ไม่ใช่เขา แต่เป็นตัวละครที่พี่เฮ่าและเขาร่วมกันสร้างขึ้น พอไม่มีพี่เฮ่าอยู่ข้างหลัง เขาก็ไม่มีความมั่นใจที่จะไปยืนอยู่หน้าสปอตไลต์ เผชิญหน้ากับผู้อื่นตามลำพัง

เขากลัวมากว่าเมื่อถึงเวลานั้นตนเองจะทำพลาด ทำลายชื่อเสียงของถังเหยี่ยน...

‘ดูสิ! ฉันบอกแล้วไงว่านายน่ะไม่ใช่ผู้ชาย เป็นเด็กดื้อที่เอาแต่สร้างปัญหาไม่มีความรับผิดชอบ แล้วก็ใจเสาะ’

แทบจะนึกภาพออกเลยว่าพี่สาวจะพูดเย้ยหยันไม่น่าฟังมากขนาดไหน เขาขมวดคิ้วแน่น ใบหน้าเต็มไปด้วยความกังวล

แต่เมื่อเทียบกับการที่ต้องถูกพี่สาวตำหนิหรือตัวตนเปิดเผยแล้ว สิ่งที่เขาสนใจจริง ๆ คือถังเหยี่ยนจะปฏิบัติต่อเขาอย่างไร จะเผยสีหน้าผิดหวังที่มองคนผิด หรือว่าจะแสดงอารมณ์โกรธและโมโหออกมาตรง ๆ

ไม่ว่าจะเป็นแบบไหน แค่คิดเขาก็รู้สึกหนักอึ้งแล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการอยู่ในช่วงเวลาที่โหดร้ายแบบนั้น เขาต้องพังทลายอย่างแน่นอน ตอนนี้เขาควรทำอย่างไรดี

สัญญาน่าจะยังอยู่ที่พี่เหมย ควรโทร.ไปกลับคำพูดดีไหม

แต่ขืนทำแบบนั้น ถังเหยี่ยนจะต้องรู้สึกขายหน้ามากแน่ ๆ เขาจะปล่อยให้ถังเหยี่ยนเผชิญกับเรื่องไร้สาระแบบนี้ได้อย่างไร

พูดไปพูดมา เขาก็ยังค่อนข้างเป็นห่วงความรู้สึกของถังเหยี่ยนอยู่ดี

เสี่ยวหมี่...

"เสี่ยวหมี่!"

ขณะที่ตกอยู่ในภวังค์ อยู่ดี ๆ ก็มีแรงตบลงมาบนไหล่ ทำเอาหลี่เหยาสะดุ้งโหยง

"โอ๊ย!"

"เกิดอะไรขึ้น" ปฏิกิริยาที่รุนแรงทำให้หลี่เชียนจื๋อเผยอาการเป็นห่วง

"ขอโทษครับพ่อ เมื่อกี้ผมกำลังคิดบางเรื่องอยู่" รีบปิดนามบัตรอย่างรวดเร็วด้วยความตกใจ หัวใจของเขายังคงเต้นแรงตึก ๆ ทว่าสีหน้าของเขากลับเรียบนิ่ง ไม่อยากให้พ่อต้องมาคิดมากเรื่องของตนเอง

อย่างไรก็ตาม หลี่เชียนจื๋อที่มีแววตาเรียบนิ่งอยู่ตลอดนั้น กลับมองความกังวลของลูกชายออก "เมื่อกี้พ่อเรียกลูกตั้งหลายครั้ง ลูกก็ไม่ยอมตอบ กำลังคิดอะไรอยู่ หรือว่าพบเรื่องลำบากใจอะไรมา ไหนเล่าให้พ่อฟังซิ" เขาตบไหล่ของลูกชาย จากนั้นก็เดินมาที่ขอบเตียงและนั่งลง ตั้งใจเป็นผู้ฟังที่ดี

พ่อ...

หลี่เหยาเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยอย่างแปลกใจ รู้ว่าปิดไม่ได้แล้ว จึงหันกายเผชิญหน้ากับพ่อ แล้วถามเสียงเศร้าว่า "พ่อ ชีวิตนี้พ่อเคยตัดสินใจทำอะไร

ทดลองอ่าน

ที่ต้องเสี่ยงกับชีวิตบ้างไหม”

เมื่อเผชิญกับใบหน้าที่จริงจังของเขา ดวงตาของหลี่เชียนจื๋อวูบไหวเล็กน้อย จากนั้นก็เผยท่าทีผ่อนคลาย มองมือที่วางอยู่ระหว่างขาของตนเอง “พ่อคิดว่าชีวิตนี้การตัดสินใจที่เสี่ยงที่สุดในชีวิตของพ่อก็คือการยอมให้แม่คลอดพวกลูกออกมา”

ได้ยินดังนั้น หลี่เหยาก็ปิดตาลง เขาเห็นด้วยกับพ่อที่สุด นี่เป็นการตัดสินใจที่อันตรายมากจริง ๆ

เพราะแม่ของเขาเป็นโรคหัวใจตั้งแต่เกิด การมีลูกไม่ต่างกับการเอาชีวิตของเธอไปต่อกรกับเทพแห่งความตาย เมื่อเทียบกับปัญหาที่ตนเองกำลังเผชิญแล้ว สิ่งที่พ่อต้องเผชิญทั้งหมดคงเป็นเรื่องที่โหดร้ายและยุ่งเหยิงที่สุดบนโลกใบนี้

“แล้วหลังจากที่ผลลัพธ์กลายมาเป็นแบบนี้ พ่อเสียใจไหม”

แม้ว่าพ่อจะไม่แสดงท่าทีรังเกียจหรือโกรธเกลียดตัวเอง แต่ถึงอย่างนั้นเขากลับรู้สึกปวดใจมาก เพราะถ้าแม่ไม่คลอดตนเองตั้งแต่ทีแรก บางทีท่านอาจจะไม่ต้องจากโลกนี้ไป

“พ่อไม่เสียใจ เพราะในเมื่อเสี่ยงตัดสินใจแล้วก็ต้องกล้ารับผิดชอบผลของความเสี่ยงที่ตนเองเลือก” หลี่เชียนจื๋อลูบหัวเขาอย่างอ่อนโยน

“อีกอย่างพวกเราไม่สามารถตัดสินผลลัพธ์ได้ว่าสุดท้ายแล้วจะออกมาดีหรือไม่ดี หรือลูกรู้สึกว่าระหว่างทางไม่สำคัญ...ตราบเท่าที่ลูกทุ่มเท จริงใจและทำงานหนัก พ่อคิดว่าผลลัพธ์เป็นเพียงสิ่งที่เราจินตนาการขึ้นมาเองเท่านั้น ไม่ใช่ทุกอย่าง”

หลี่เหยาเบิกตาโต เข้าใจว่าพ่ออยากให้เขาปล่อยวางและลงมือทำ ไม่ว่าผลลัพธ์จะดีหรือแย่ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือไปหาประสบการณ์และเอาชนะสิ่งนั้นด้วยหัวใจ

เขาคิดว่าพ่อเองก็ต้องใช้จิตใจที่มองโลกในแง่ดีแบบนี้เผชิญหน้ากับความตายและชีวิตใหม่ ค้นพบทิศทางของหัวใจในความทุกข์ยาก

หลังจากพูดคุยสั้น ๆ สองสามประโยคแล้ว ความกังวลในใจทั้งหมดของหลี่เหยาพลันได้รับการปลดล็อก

เขาต้องการให้ถังเหยี่ยนถ่ายรูปของตนเอง ให้เขาได้เป็นตัวแทนของโลก

แห่งการถ่ายภาพของเขา ความคิดนี้ผุดขึ้นอย่างแน่วแน่และชัดเจนในหัวสมองของหลี่เหยา

ไม่ว่าสภาพของตนเองในเวลานี้จะเพียบพร้อมพอที่จะเป็นดวงดาวที่เปล่งประกายในดวงตาของเขาหรือไม่ แต่เขาก็จะทำมันอย่างสุดความสามารถ พยายามบรรลุความต้องการของเขา

นี่ไม่ใช่เพื่อถังเหยี่ยน แต่ยังรวมถึงตัวเขาด้วย

"ตอนนี้รู้สึกดีขึ้นบ้างไหม" เมื่อเห็นสีหน้าของลูกชายกลับมามีความสุขเหมือนเดิมแล้ว หลี่เซียนจื๋อถึงได้วางใจ

"ไม่ว่าลูกกำลังตัดสินใจทำอะไร พ่อสนับสนุนลูกเต็มที่ เพราะพ่อเชื่อว่าลูกทำได้"

"ขอบคุณครับพ่อ..."

ไม่ถึงสองวัน หลี่เหยาก็ได้รับข่าวจากอาเหมย ว่าทางด้านถังเหยี่ยนนั้นเซ็นสัญญาแล้ว และนัดพบกันวันพุธเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับเนื้อหาของการถ่ายทำและถามความเห็นของเขา

การเจรจาขั้นต่อไปมอบให้อาเหมยเป็นผู้จัดการ สำหรับการพูดคุยในวันนั้น หลี่เหยาลากับทางมหาวิทยาลัยเอาไว้ก่อนแล้ว เขามาที่บริษัทตั้งแต่เช้าตรู่ให้อาเหมยแต่งหน้าและดูแลเรื่องการแต่งตัว

เพราะใส่ใจกับครั้งแรกที่พบกัน จึงสวมเพียงชุดเดรสคอปกสีกรมท่าเรียบง่ายและสง่างาม บวกกับแต่งหน้าเรียบ ๆ หวังจะทำให้ถังเหยี่ยนรู้สึกประทับใจตั้งแต่ครั้งแรก

หลังจากที่นั่งรถกับเสี่ยวฉีมุ่งหน้าไปยังสตูดิโอแล้ว ทั้งสองก็ขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นที่สิบสอง พอเข้าไป ก็มองเห็นทีมงานวิ่งเข้าออก คล้ายกับว่ากำลังเตรียมฉากสำหรับการถ่ายทำครั้งนี้อยู่

ไม่เคยรับงานใหญ่ขนาดนี้ หลี่เหยาจึงรู้สึกเครียดอย่างเห็นได้ชัด ทว่ากลับไม่ลืมก้มศีรษะอย่างสุภาพให้กับคนที่สังเกตเห็นเขา หลังจากที่แจ้งพนักงานต้อนรับหญิงสาวแล้ว ผู้ชายที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขาก็เดินออกมาจาก

ทดลองอ่าน

ด้านใน ดวงตาคมไม่เป็นมิตรกวาดมอง "ตามผมมา"

น้ำเสียงที่แย่มากทำให้คนทั้งสองสบตากัน เดินตามคนคนนั้นเข้าไปที่ห้องประชุมอย่างเงียบ ๆ

"ผมเป็นผู้ช่วยของถังเหยี่ยน พวกคุณรออยู่ที่นี่สักครู่หนึ่งก่อน" พูดจบคนคนนั้นก็เดินออกไป

"ผมละไม่เคยเห็นผู้ช่วยที่หยาบคายขนาดนี้มาก่อนเลย ถ้าไม่ใช่คนระดับถังเหยี่ยน ก็ต้องเพิ่งถูกแฟนทิ้งมาแน่" เสี่ยวฉีพูดหยันอย่างไม่พอใจ

"นั่นเป็นปัญหาของเขา" เขากระโดดออกมาพูดแทนถังเหยี่ยนโดยไม่รู้ตัว หลี่เหยาวางกระเป๋าเอาไว้ด้านหลังก่อน จากนั้นถึงได้นั่งลงไป

"ยังไงรออีกสักพักเดี๋ยวก็รู้เอง"

ขณะที่รอ หลี่เหยาไม่ได้เล่นโทรศัพท์มือถือหรือเดินไปทั่ว นั่งเรียบร้อยอยู่บนเก้าอี้ สองตาจับจ้องไปที่ประตูบานนั้น คาดเดาหน้าตาของคนที่จะเข้ามาไม่หยุด

ช่างภาพส่วนใหญ่ที่เขารู้จักล้วนมีหน้าตาไม่เลว รูปลักษณ์อ่อนโยนแต่กลับเชื่อมั่นในตัวเองสูง ซึ่งเขาหวังว่าถังเหยี่ยนจะไม่เหมือนกับคนอื่น ๆ

เทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของเขาจะทัดเทียมกับคนธรรมดาได้อย่างไร

รอคอยด้วยความตื่นเต้น ทั้งสองรอกระทั่งเวลาล่วงเลยไปสิบห้านาที เนื่องด้วยเมื่อคืนก่อนเครียดจนนอนไม่หลับ บวกกับรอนานจนรู้สึกเบื่อ ทันใดนั้นคนจึงเผยความเหนื่อยล้าออกมา หลี่เหยาทนไม่ไหวเปิดปากหาวหวอด

แต่ยังไม่ทันได้เช็ดคราบชื้นที่ติดอยู่บนหางตา ทันใดนั้นเสียงเปิดประตูก็ดังขึ้น เขารีบลุกขึ้นและโค้งตัวเต็มพิธีการ "สวัสดีค่ะ ฉันชื่อ Miu ค่ะ" พร้อมกับเก้าอี้ที่พลิกหงายลงไปดัง 'ตึ้ง!' เสียงเสียดหูเสียงหนึ่งดังขึ้นทำลายความเงียบภายในห้อง

รู้สึกตกใจที่ทำเรื่องโง่ ๆ ลงไป หลี่เหยาอับอายไม่กล้าเงยหน้า หรี่ตาเหลือบมองเสี่ยวฉีที่กลั้นขำอยู่ด้านข้าง

"สวัสดีครับ ผมชื่อถังเหยี่ยน"

เสียงทุ้มต่ำที่ดึงดูดและไพเราะดังเข้ามาในหูของเขา ทำให้เลือดทั่วทั้งกาย

พลุ่งพล่าน

เขาช้อนตามองโดยไม่รู้ตัว ทันทีที่สายตาปะทะเข้ากับดวงตาที่ลึกล้ำของชายหนุ่ม ร่างกายก็สั่นไหวอย่างรุนแรง คล้ายกับทุกสิ่งหยุดนิ่งขยับตัวไม่ได้ชั่วขณะ แม้แต่ลมหายใจก็ถูกพรากไป

สิ่งที่สะท้อนเข้ามาในรูม่านตาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ กลิ่นอายความแข็งแกร่งของเขาแผ่กระจายออกมาทั่วทั้งร่าง ดวงตาลึกล้ำราวกับธารน้ำลึกครู่หนึ่งคล้ายกับว่าเขาถูกดูดเข้าไปในโลกอันน่าตื่นตาตื่นใจ ความรู้สึกนึกคิดพลันว่างเปล่าอย่างรวดเร็ว

ทว่าเมื่อถูกสายตาร้อนกวาดมองทั่วร่างราวกับมองเข้าไปถึงเนื้อในที่แท้จริงของตนเองแล้ว เขาก็กำกระโปรงโดยไม่รู้ตัว ดวงตาที่ประสานอยู่นั้นเริ่มอยู่ไม่เป็นสุข

“ขอโทษค่ะ”

หลังจากที่โพล่งปากพูดประโยคนี้ออกไปอย่างแปลกประหลาดแล้ว แก้มของเขาก็ปรากฏริ้วแดงขึ้น

สมควรตาย...

จุดโฟกัสที่กระจัดกระจายกลับมาอยู่บนร่างของถังเหยี่ยนอีกครั้ง เมื่อเห็นเขายกยิ้มน่ามองให้กับปฏิกิริยาที่สูญเสียการควบคุมของตนเองแล้ว หน้าอกของหลี่เหยาฉับพลันบีบรัด

“ประโยคนี้ควรเป็นผมที่พูดกับคุณถึงจะถูก ขอโทษด้วยที่ทำให้คุณรอนาน” เมื่อมองเห็นการแสดงออกที่หลากหลายของเขาตั้งแต่ต้นจนจบแล้ว ดวงตาของถังเหยี่ยนซุกซ่อนความคิดที่ลึกซึ้ง รีบก้าวเท้าเดินมาข้างเขาอย่างรวดเร็ว ทั้งมีความเป็นสุภาพบุรุษยกเก้าอี้ที่พลิกหงายลงไปขึ้นมา

“เชิญนั่งครับ”

“ขอบคุณค่ะ” ร่างกายใกล้ชิดกันอย่างรวดเร็ว กลิ่นอายเข้มของชายหนุ่มโชยเข้ามาแตะที่จมูก ทำให้หลี่เหยาขนลุกทั้งตัวอย่างน่าประหลาด สายตามองตามแผ่นหลังกว้างที่เคลื่อนไหว ตอนที่เจ้าของแผ่นหลังหันกลับมาก็เก็บสายตากลับไม่เหลือร่องรอยเอาไว้แล้ว

ทดลองอ่าน

“Miu นี่คงเป็นครั้งแรกที่คุณรับงานถ่ายแบบเป็นพรีเซนเตอร์ ผมดูแล้วก่อนหน้านี้คุณจะรับเฉพาะงานนิตยสารและถ่ายแบบออนไลน์เท่านั้น”

“เพราะประสบการณ์ของฉันยังน้อยมาก ภายใต้การพิจารณาของตัวแทนการถ่ายภาพพื้น ๆ ง่าย ๆ ดูค่อนข้างจะเหมาะสมกับฉันมากกว่า แต่ฉันรู้สึกขอบคุณคุณมากนะคะที่เจาะจงเลือกฉันให้รับหน้าที่เป็นนางแบบครั้งนี้ ฉันจะพยายามให้ความร่วมมืออย่างสุดความสามารถค่ะ”

ที่แท้ท่านเทพก็มีหน้าตาแบบนี้...

แม้ว่าจะตอบอย่างถ่อมตัวตามที่คิดเอาไว้ ทว่าแววตาของหลี่เหยาข่มความรู้สึกคาดหวังเอาไว้ไม่อยู่อีกต่อไป ดวงตาคู่นั้นเปล่งประกายวาววาบจ้องมองถังเหยี่ยนเขม็ง

“ผมเจาะจงเลือกคุณเพราะมีเหตุผล” ถังเหยี่ยนยกยิ้มที่มุมปาก นัยน์ตาเต็มไปด้วยความลึกลับ

“คะ?”

หลี่เหยามองถังเหยี่ยนอย่างแปลกใจ

เพียงแต่ถังเหยี่ยนที่พูดเป็นนัยคล้ายกับไม่คิดที่จะอธิบาย เหลือบตามองเล็กน้อยและเปิดหนังสือแผนงานออก “ผมคิดว่าคุณคงได้ดูแผนงานครั้งนี้มาก่อนแล้ว สิ่งที่บริษัทไวน์ต้องการโปรโมตก็คือผลิตภัณฑ์ไวน์แดงและไวน์ขาวตัวใหม่ของพวกเขา ดังนั้นพวกเราจะถ่ายภาพสองชุดที่มีรูปแบบแตกต่างกัน”

ความผิดหวังบาง ๆ ปกคลุมที่หัวใจ แต่หลี่เหยากลับไม่แสดงออก ทำเพียงพยักหน้าเข้าใจเท่านั้น

“จุดเด่นของผลิตภัณฑ์ไวน์ขาวมู่หลานคือกลิ่นผลไม้ที่หอมหวาน ผมเลยคิดที่จะนำเสนอในรูปแบบที่หรูหราและสง่างาม ส่วนไวน์แดงลี่ซือหลิงตั้งชื่อตามรสชาติและความหวานของผลไม้ที่เข้มข้น ดังนั้นจึงต้องการเน้นความเป็นผู้ใหญ่และความเย้ายวนเป็นหลัก”

แม้ว่าจะเป็นเพียงช่างภาพ แต่ถังเหยี่ยนได้ค้นคว้าข้อมูลมากมายเกี่ยวกับตัวเอกที่ตนเองต้องถ่าย ไวน์สองชนิดนี้เขาเคยชิมมาแล้วทั้งหมด จึงรู้สึกคุ้นเคยกับข้อดีและคุณสมบัติของทั้งสองสิ่งนี้เป็นอย่างดี

ทดลองอ่าน

หลี่เหยาตั้งใจฟังคำอธิบาย ในหัวสมองก็ครุ่นคิดตามว่าเมื่อถึงเวลานั้นตนเองจะแสดงท่าทางและสีหน้าอย่างไร

"ขออภัยด้วยคุณถัง ในสัญญาพวกเราระบุขอบเขตการถ่ายภาพของ Miu เอาไว้ชัดเจน ดังนั้นเรื่องเสื้อผ้า ทางเราคงมีสิทธิ์ตัดสินใจ" เวลานี้เสี่ยวฉีที่เฝ้าดูอยู่เงียบ ๆ มาตลอดก็พูดแทรกขึ้น

จุดประสงค์ที่วางแผนพาเสี่ยวฉีมาด้วย ก็เพื่อช่วยหลี่เหยากรองทีมงานที่ต้องร่วมงานด้วยและกำจัดอันตรายใด ๆ ซึ่งอาจนำไปสู่การเปิดเผยตัวตนของเขา ถ้าตัวตนของเขาเปิดเผย เช่นนั้นงานของเขาก็ไม่อาจรับประกันได้อย่างแน่นอน

"จุดนี้ผมเข้าใจ" ถังเหยี่ยนตอบอย่างเป็นมืออาชีพว่า "เรื่องเสื้อผ้าต้องผ่านการเห็นชอบของพวกคุณแน่นอนอยู่แล้ว แต่สิ่งสำคัญของการถ่ายภาพครั้งนี้คือการแสดงออกและเสน่ห์ของ Miu เสื้อผ้าเป็นเพียงของปรุงแต่ง ดังนั้นพวกคุณไม่ต้องเป็นห่วง"

มุ่งเน้นไปที่ท่าทางและความคิดของนางแบบ โดยที่ไม่สนใจสิ่งที่ห่อหุ้มอยู่ภายนอก สมแล้วที่เป็นช่างภาพชั้นเยี่ยม มองสิ่งต่าง ๆ ได้ลึกซึ้งขนาดนี้ หลี่เหยาอดชื่นชมเขาอีกครั้งไม่ได้

เทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ก็เป็นเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่วันยังค่ำ ความรู้สึกชื่นชมของหลี่เหยาที่มีต่อถังเหยี่ยนยิ่งลึกซึ้งมากขึ้น

ตั้งใจมองชายหนุ่มตรงหน้าอีกครั้ง หลี่เหยาพบว่าถังเหยี่ยนเป็นคนที่สูงมาก แทบจะสูงเลยศีรษะของเขาถึงหนึ่งช่วงหัว คาดคะเนจากสายตาแล้วคงมีอายุราวสามสิบห้าปี

ใบหน้าคมคายรับกับคิ้วหนาและดวงตา จมูกโด่งและริมฝีปากบางที่เย้ายวน ทั้งหมดนี้ดึงดูดผู้คนโดยไม่รู้ตัว หากอีกฝ่ายไม่มีความเข้าใจเรื่องการถ่ายภาพที่ลึกซึ้งและสัมผัสผู้คน เขาต้องเป็นนายแบบในบริษัทบันเทิงสักแห่งอย่างแน่นอน

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะไว้หนวดเคราและรวบผมทั้งหมดเอาไว้ด้านหลังหรือไม่ ท่ามกลางลุคที่ดูเป็นผู้ใหญ่นั้น กลิ่นอายแห่งความดิบเถื่อนได้เผยออกมาด้วย

สายตาเขาค่อย ๆ เคลื่อนลงไป มาหยุดอยู่บนเสื้อผ้าบางชุดนั้นที่แนบติด

ลำตัว หน้าอกหนาขยับขึ้นลงตามการหายใจ เพียงมองแค่ตาเปล่าก็สัมผัสได้ถึงความแข็งแกร่งและความแน่นของมัน รูปร่างที่สมบูรณ์แบบและน่าอิจฉาบวกกับผิวสีแทนที่โดนแดดโลมเลีย ทั้งเปล่งประกายและงดงาม

ผู้ชายตรงหน้าคงจะเป็นคนที่มีเสน่ห์และน่าหลงใหลมากที่สุดเท่าที่เคยพบเห็นมาในชีวิตนี้ เป็นคนที่เต็มไปด้วยแรงดึงดูด แล้วก็เป็นคนที่เขาเฝ้าฝันถึงและปรารถนายึดเอามาเป็นแบบอย่าง

เมื่อสายตาปะทะเข้ากับถังเหยี่ยนอีกครั้ง ครั้งนี้หลี่เหยาไม่ได้หลบตา เขาสอดประสานกับดวงตาแหลมคมของถังเหยี่ยนที่ลึกลับราวกับหลุมดำ ร่างกายคล้ายกับถูกล่วงล้ำด้วยผ้าลินินเนื้อดี อุณหภูมิค่อย ๆ เพิ่มสูงขึ้น ใบหน้ารูปไข่เห่อร้อน พร้อมกับกลืนน้ำลายลงเฮือก

“ว่าไง Miu คุณมีความเห็นอะไรหรือเปล่า” ถังเหยี่ยนยิ้มขึ้นถามขึ้นอย่างสุภาพ

“ไม่...มี ฉันยึดตามการเตรียมการของคุณทั้งหมด” น่าสมเพช...เขาใช้สายตาคลั่งไคล้เหมือนผู้หญิงดูหมิ่นท่านเทพผู้ยิ่งใหญ่ได้อย่างไร

ทั้งที่ท่านเทพก็เป็นเหมือนกับตัวเองแท้ ๆ

บีบหลังมืออย่างแรง มุมปากของหลี่เหยาแข็งทื่อ พยายามดึงสมาธิของตนเองกลับมา

“งั้นวันนี้ก็คุยกันเท่านี้ก่อนแล้วกัน พรุ่งนี้เช้าสิบโมงรบกวนคุณมาที่นี่อีกครั้ง พวกคุณสวมชุดที่เลือกเอาไว้มาก่อน แล้วมาลองถ่ายภาพชุดแรกกัน” เห็นถังเหยี่ยนลุกขึ้นกำลังจะออกไป

“ท่านเทพรอก่อน!!”

แค่เปิดปากก็ทำให้คนคิดอยากขุดหลุมฝังตนเอง เขาเผยตัวตนแฟนคลับออกมา ใบหน้าปรากฏริ้วแดง

ถังเหยี่ยนชะงักฝีเท้า ยิ้มรอให้เขาพูดต่อ

“เอ่อ...ฉันชอบผลงานของคุณมาก คุณช่วยเซ็นให้ฉันหน่อยได้ไหมคะ” หลี่เหยารีบหยิบผลงานชิ้นล่าสุดของเขาที่เพิ่งซื้อมาออกมาจากกระเป๋า ยื่นไปตรงหน้าของถังเหยี่ยนอย่างรวดเร็ว

ถังเหยี่ยนหยิบปากกาลูกลื่นออกมาจากกระเป๋าของตนเองและเซ็นชื่อลงไปในหน้ากระดาษด้านใน จากนั้นส่งกลับให้เขาอย่างอบอุ่น

สุดยอดไปเลย!

จ้องมองลายเซ็นที่ใฝ่ฝันถึง ลักยิ้มสองข้างที่มีเสน่ห์ปรากฏบนแก้มของเขาโดยไม่รู้ตัว เข้าสู่โหมดแฟนคลับตัวน้อยโดยสมบูรณ์

"พรุ่งนี้เจอกันนะครับ"

รอยยิ้มที่วาดอยู่บนริมฝีปากของถังเหยี่ยนราวกับซุกซ่อนอันตรายเอาไว้ ทว่าในสายตาของหลี่เหยาแล้วกลับเหมือนน้ำตาลไอซิ่งหวานฉ่ำที่โรยอยู่บนโดนัท เมื่ออยู่ใต้แสงไฟที่สาดส่องก็เปล่งประกายออกมาเป็นชั้นรัศมีชวนดึงดูดผู้คน เขานิ่งค้างมองส่งแผ่นหลังที่หายลับไปหลังบานประตู

"เฮ้! สติ" เสี่ยวฉีเขย่าไหล่ของเขาอย่างแรง "พวกเราเองก็ต้องกลับไปคุยกันที่ออฟฟิศด้วย ว่าควรทำอย่างไรต่อความต้องการทั้งหมดของถังเหยี่ยนดี"

เมื่อคิดถึงบททดสอบครั้งใหญ่ที่ต้องเผชิญ ศีรษะของหลี่เหยาก็เริ่มหนักอึ้งขึ้น ทันที

ความจริง...

เขาควรตั้งใจคิดว่าจะทำตามความต้องการทั้งหมดของถังเหยี่ยนอย่างไร ถึงยังไงสไตล์สองแบบที่เขาพูดออกมาทั้งหมดนั้นล้วนไม่ใช่สิ่งที่ตนเองถนัด

ผู้ชายคนหนึ่งจะแสดงเสน่ห์ของผู้หญิงที่โตแล้วออกมาได้อย่างไร เขาคิดไม่ออกจริง ๆ...คงทำได้เพียงถ่ายภาพไปค้นหาความรู้สึกไปเท่านั้น หวังว่าเมื่อถึงเวลานั้นถังเหยี่ยนจะชี้แนะเขาให้ทำงานนี้ได้สำเร็จ

ที่สุดแล้วก็ได้เจอกับเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ในหัวใจ สำหรับหลี่เหยาแล้วเป็นความทรงจำที่ยากจะลืมเลือนไปตลอดชีวิต ทว่าหลังจากก้าวผ่านค่ำคืนที่แสนตื่นเต้นนี้แล้ว เขาก็ค่อย ๆ พบว่าสิ่งที่ตนเองเจอมาทั้งหมดในวันนี้เป็นภาพลวงตา

ความจริงแล้วถังเหยี่ยนเป็นคนอย่างไรนั้น สิ่งนี้ต้องเริ่มต้นจากการที่เขาทำเรื่องน่ารังเกียจกับตนเองหลายต่อหลายครั้ง

ทดลองอ่าน

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ! การถ่ายทำวันนี้ต้องรบกวนทุกคนด้วยนะคะ” วันถัดมาเมื่อมาถึงสตูดิโอ หลี่เหยาที่สวมเสื้อเชิ้ตลายสกอตเข้าคู่กับกางเกงยีน แต่งหน้าบางดูเหมือนเด็กสาวข้างบ้าน[2] เปี่ยมไปด้วยกลิ่นอายสดใหม่ปรากฏตัวขึ้น

“นายดูสินั่น Miu”

“Miu นี่นา”

“น่ารักจังเลย!”

ทีมงานที่เดินอยู่บนทางเดินของสตูดิโอล้วนมองตรงมาที่เขา ค่อย ๆ พูดกระซิบกระซาบกัน

ภายใต้การจัดการของผู้หญิงตรงเคาน์เตอร์ หลี่เหยาและเสี่ยวฉีมาที่ห้องรับแขกรอรับคำชี้แนะ เพียงแต่รอไม่ถึงสองสามนาที หลี่เหยามองไปที่ผนังกระจกด้านขวาอย่างต่อเนื่อง มองหาใครบางคน ทว่าน่าเสียดายที่กลับพบเพียงความว่างเปล่า

ให้ถังเหยี่ยนถ่ายรูป บอกว่าไม่ประหม่าคงจะหลอกลวง ตั้งแต่กลับถึงบ้านเมื่อวาน เงาร่างของถังเหยี่ยนก็วนเวียนอยู่ในสมองของเขาไม่หยุด เดี๋ยวหยิบหนังสือของเขาขึ้นมาดู เดี๋ยวย้อนนึกถึงการพูดจาและกิริยาท่าทางของถังเหยี่ยน หัวใจแปรปรวนเหมือนกระแสน้ำที่ได้รับผลกระทบจากแรงโน้มถ่วง แม้แต่ตอนกลางคืนเข้านอน ยังระงับความรู้สึกวูบวาบเอาไว้ไม่ได้ เหมือนเด็กที่ตื่นเต้นจนทนไม่ไหวกับการเที่ยวในวันรุ่งขึ้น พลิกตัวไปมาตลอดทั้งคืน

“ที่แท้พวกคุณก็มาถึงกันแล้ว”

เวลานี้เอง เสียงอ่อนนุ่มเสียงหนึ่งก็ลอยเข้ามาในหู หลี่เหยาช้อนตามองเป็นคนที่เจอเมื่อวานนี้ ผู้ช่วยของถังเหยี่ยน ‘เยี่ยจวินถิง’

พอคิดว่ากำลังจะได้เจอกับถังเหยี่ยนแล้ว หลี่เหยาก็ลุกขึ้นยืน

แต่เยี่ยจวินถิงกลับกอดอก พูดขึ้นอย่างเฉยเมยว่า “เสื้อผ้าที่จะถ่ายวันนี้ส่งไปที่ห้องแต่งตัวของคุณแล้ว ห้องที่สองด้านซ้ายตรงทางเดิน แล้วก็รบกวน

---

[2] เด็กสาวข้างบ้าน ความหมายตรงตัวหมายถึงเด็กผู้หญิงที่อยู่ข้างบ้าน แต่หลัก ๆ มักใช้บรรยายถึงเด็กสาวที่ใสซื่อบริสุทธิ์ อ่อนหวาน และนิสัยเป็นกันเอง

สไตลิสต์ช่วยแต่งหน้าให้เหมาะสมกับชุดที่ถ่ายด้วย การถ่ายคาดว่าจะเริ่มหลังจากนี้อีกสิบนาที ช่วยตรงต่อเวลาด้วย”

หลังจากพูดกำชับแล้ว เยี่ยจวินถิงก็เดินออกไปจากห้องรับแขกคล้ายกับเมื่อครู่เพียงผ่านมาโดยบังเอิญ พูดอธิบายลวก ๆ เท่านั้น

มองดูนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนังเพิ่งเก้าโมงครึ่ง เวลาเร็วกว่าที่ถังเหยี่ยนพูดเอาไว้เมื่อวานนี้มาก ทำให้หลี่เหยาอดรู้สึกว่าตนเองโชคดีไม่ได้ที่มีนิสัยมาก่อนเวลา

เขาไม่อยากถูกคนลือว่าเพราะถังเหยี่ยนเจาะจงต้องการเขา ถึงคิดว่าตนเองพิเศษกล้ามาสาย

เพราะเวลามีจำกัด ทั้งสองคนจึงรีบไปที่ห้องแต่งตัวทันที เมื่อเข้าไปในห้องแล้ว ดวงตาของหลี่เหยาก็ถูกชุดเล็ก ๆ ที่แขวนอยู่บนไม้แขวนเสื้อดึงดูดความสนใจทันที สีของชุดมีความพิเศษอย่างมาก สีอ่อนกว่าสีของผลแอปเปิลเขียวเล็กน้อย แต่สีกลับชัดเจน ส่วนวัสดุคล้ายกับเป็นผ้าชีฟอง ออกแบบเปิดไหล่กระโปรงยาวจนถึงเข่า

มองแวบเดียวก็เป็นชุดที่สามารถดึงความงามและอ่อนโยนของผู้หญิงออกมาได้แล้ว แท็กด้านในเย็บตัวอักษร ‘R’ เอาไว้

“เป็นผ้าไหม ดูแล้วลูกค้าครั้งนี้คงจะให้งบประมาณสูงมาก หลี่เหยา นายโชคดีแล้วจริง ๆ” เสี่ยวฉีแยกแยะเนื้อผ้าได้ในไม่กี่วินาที พร้อมกับโพล่งปากพูดออกมา

หลี่เหยาไม่เคยศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับเนื้อผ้ามากนัก เขาสนใจแค่ว่าเสื้อผ้าที่สวมใส่เหมาะสมกับตนเองหรือไม่ อย่าโป๊เกินไปก็พอ

ห้านาทีผ่านไป ด้วยการช่วยเหลือของเสี่ยวฉี เขาแต่งหน้าทำผมเสร็จ เสื้อผ้าสวมใส่เสร็จสรรพ ซับในกันโป๊ก็จัดการเรียบร้อยแล้วเช่นกัน การแต่งหน้าในครั้งนี้ใช้อายแชโดว์สีเหลืองทาตรงเปลือกตาล่าง แล้วเบลนด์อายแชโดว์สีเขียวตรงกลางเปลือกตาจนถึงหางตา สุดท้ายก็ทากลิตเตอร์ที่คิ้ว ปัดบลัชออนสีส้มอ่อนที่แก้ม และทาลิปกลอส

ผมยาวตรงถึงเอว ทำให้การแต่งหน้าโดยรวมและเสื้อผ้าเข้ากันได้อย่างดี

เผยความสง่างามออกมา

โชคดีที่ส่วนหน้าของชุดมีรอยย่น ทำให้เขาที่มีหน้าอกแบนราบเมื่อสวมใส่แล้วไม่น่าอนาถใจมากนัก เพราะไม่พบรองเท้าที่เข้าคู่กันในห้องแต่งตัว ดังนั้นเขาจึงใส่รองเท้าส้นแบนของตัวเองชั่วคราว เดินตรงไปที่สตูดิโอ

ทดลองอ่าน